

Gül Kabacaoğlu

- şiirler -

Yayın Tarihi:

09.01.2026

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kültür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan şiirlerin tüm yayın hakları şairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. Şiirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, şairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kişinin isteği  zerine Antoloji.Com tarafından, şairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıştır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve şiir içerikleri ile ilgili anla mazlıklarda Antoloji.Com hiç bir şekilde sorumlu ve taraf değildir.

Gül Kabacaoğlu

Eserleri:

18 Mart

Ey kahraman askerim,
Hakkın ödenmez derim.
Yıllar yılı vatanımda,
Yarınları gözlerim...

Senin sayende içim rahat,
Tüm olumsuzluklara inat,
Dalgalanan bayrağımla,
Olacağız artık rahat...

(18.03.2007)

Gül Kabacaoğlu

19 Şubat

Yıllar önce ilk bugün doğdum,
İlk bugün açtım gözlerimi dünyaya
Ve ilk bugün ağladım...
Bu dünya kimi zaman hoş oldu,
Kimi zaman boş...
Yalnızlık zor bu dünyada,
Kimseyle değil ama,
Dostlarınla coş...

(19/02/2007)

Gül Kabacaoğlu

Acı

Keder hüznün içermiş gamı anlamak için,
Sevda bizi gözlermiş aşkı hissetmek için.

Bir ayrılık rüzgarıyla savruldu ellerimiz,
Öylece kala kaldık bak ağladı gözlerimiz.

Acı birden gelirmiş,
Kalbi delermiş,
Bizi mahfeder gidermiş.
Umut aşkı beslermiş,
İnanırsak kalpten
Her acı yenilirmiş.

Her yara içten kanarmış acı çektiği için.
Masumun ahı tutarmış bunu bildiği için.

Bir ayrılık rüzgarıyla savruldu ellerimiz,
Öylece kala kaldık bak ağladı gözlerimiz.

Acı birden gelirmiş,
Kalbi delermiş,
Bizi mahfeder gidermiş.
Umut aşkı beslermiş,
İnanırsak kalpten
Her acı yenilirmiş.

(19/01/2008)

Gül Kabacaoğlu

Acı Gün 21 Ekim

Nasıl kıydı caniler mehmedim size,
Bilmezler mi yiğitler gelmez hiç dize,
Bu kötü günler sınav herbirimize,
Şimdi bağlanma zamanı birbirimize.

Bu vatan uğruna helal tüm canlar,
Bağımızdan süzülür akan tüm kanlar,
Her şehide milyonlar kalben yansa da
Bizi en çok bağı yanık analar anlar...
(21/10/2007)

Gül Kabacaoğlu

Acı Hüküm

Olmuyor, ne yaparsam yapayım olmuyor...
Ayrılık hüküm giymişken sevdama,
Bırak dar ağacına geleyim.
Sensizlik eş değerken ölüme,
Mahkum etme beni yaşarken ölmeye...
Yazgıma ela gözlerin nokta koysun,
Arayamam virgülleri başka dudaklarda...
Sadece sevdama yanar bu yürek,
Yalnız senin esirindir
Kimsenin bükemediği bu bilek.
Bırak Azrail olsun yoldaşım,
Sensiz yaşam cehennemken bana,
Haram değil isyanım.
Her gün ağlıyorsam bir köşede
Sesimi duyurmadan usul usul
Ve kaybolmuşsam umutsuzluğumda
Bırak gideyim...
Mahrum kalmışken böylesine sevginden,
Uzağına düşmüşse bi çare yüreğim,
Ne yaparsam yapayım boş,
Bırak kurşunlara geleyim...

(12.07.2007)

Gül Kabacaoğlu

Adam

Bir adam var yüreğimde,
Gözlerine baktığımda girdabına çeken,
Okyanustan geniş yürekli.
Kimi gün sakın,
Dupduru berrak sular gibi güvenli,
Bilmez ki huzur ararken, huzur veren...
Kimi gün fırtınalı,
İrili ufaklı dalgaların akıbeti beklenen,
Bermuda gibi gizemi çözülmeyen...
Bir adam var yüreğimde,
Kar-u Beladan beridir tanıdık.
Bir ateş ki O'nda yanan,
Ruhumu saran sonsuz bir köz misali,
Güneşim O, yangınım O, nefesim O...
Bense ışığa hasret pervaneyim etrafında.
Bir adam var yüreğimde,
Kendinin farkında mı bilinmez,
Kalbim yok der gezer de,
Cihanda O'nun gibi,
Yiğitler çok görülmez.
Bir adam var yüreğimde,
Herkese kafa tutup, yanında titrediğim.
Bir adam var, bir adam...
Lal olur dilim, kalemim,
Ben olup görsen mi seni,
O zaman belki anlarsın beni.

Gül Kabacaoğlu
18.1.2023

Gül Kabacaoğlu

Adımlar

Adımlar mesafeleri küçültmüyor bazen,
Her yer çıkmaz sokak,
ne kadar yürüsem boş,
Sen yoksun,
ben yokum,
Aşk yok...

Tüketilmiş zaman içinde
Akıp giden yıllar kayıp,
şöyle dönüp baksam geriye,
Sen buruksun,
Ben buruk,
Aşk da buruk...

Tamiri zor kırık kalbim
Dillense neler söyler,
Dinlesen duyar mısın,
Sen yorgunsun,
Ben yorgunum,
Aşk yorgun...

Şu yalancı dünyada,
Şöz boş anlamayana.
İntizarım var sana,
Sen kırgınsın,
Ben Kırgınım,
Aşk kırgın...

(6/02/2007)

Gül Kabacaoğlu

Adın Sınır Demekmiş

Adın sınır demekmiş sevdiğim,
Ne olur ayrı diyarlara sürgün etme bizi,
Nasipte özlem olsa bile,
Ne olur kırıp dökme kalbimizi...

Aşkın kalbime kazınmış,
Silinse de izi kalır birtanem,
Seni unutmamı isteme benden,
Gerçek aşkın çıkması zordur bu tenden...

(10.07.2007)

Gül Kabacaoğlu

Adını Çağırır Kalbim

Gecenin en sessiz yerinde adını çağırır kalbim,
Sanki yıldızlar duyup titrer, rüzgar bile susar.
Bir tek sen kalırsın geriye...
Aşkım; kalbimin en aydınlık yerine yazdığım
Gizli bir dua kadar saf.
Ben seni;
Sabaha uyanan bir kuşun kanadındaki umut gibi sevdim;
Karanlık çöktüğünde bile yolu bulduran,
O ilahi ışık gibi doğan.
Gözlerin...
Bir ömrün tamamını saklayabilecek kadar derin,
Dokundu mu bana, içimde bir çocuk
Dünyaya yeniden inanacak kadar güç bulur.
Bil istiyorum Canım;
Sen geldiğinde
Kalbimde kimseden kalmamış bir yer açılır sana,
Ne kırgınlık değer orada, ne geçmişin izleri,
Sen, içimin en diri tarafısın.
Ben seni,
Bir ömrün sessizce büyüyen duası gibi sevdim;
Söylenmemiş bir teşekkür,
Tam kalbimin ortasında duran bir "iyi ki" gibi...
Ve eğer bir gün bütün yollar karışır,
Bütün gölgeler uzarsa,
Ben yine de seni bulurum...
Çünkü sen yüreğimin yönünü bildiği tek yer oldun.

Gül Kabacaoğlu

Akroztij

Gücüme gidiyor böyle el olmak sana,
Üvey mi oldun varken öz olmak bana.
Laflarım hiç boş değil, atma yabana...

Kara kaplı defterde günahım yazmaz,
Ayrılıktan gayri bu can acımaz,
Bezmişim yaşamaktan diye yanarken
Ağlamaktan başka yolla efkar dağılmaz.
Cılalı sözlerle sana sarkmadım,
Adından başka adı inan anmadım,
Oylum oylum büyüyor aşkın içimde,
Gözlerimde hayalin aynı biçimde,
Lugatımda sözcükler düğümlensede
Ulu gibi sevdim seni nazlı kalbimde...

(0802/2007)

Gül Kabacaoğlu

Alev Alev

Alev alev sensizlik kol geziyor bağrımda,
Yüreğim mahşeri yaşıyor sanki.
Tarifi güç bir acının tutsaklığında,
Sana ağlıyorum her damla gözyaşımda.
Şimdi sonsuz bir yasa hazırlanıyor yüreğim,
Çağresizim...
Canının yarısının gidişini izlemek...
Ve sırf o üzülmessin diye acını yüreğinde gizlemek...
Nasıl bir duygudur bilir misin?
Saklasan da acını sahte tebessümlerde,
Yanacağını bilirsin onsuz cehennemlerde...
(10/12/2007)

Gül Kabacaoğlu

Anlamadım

Belki çok kısa sürdü,
Yaşanan neydi anlamadım,
Tutsağı olduğum o gözler,
Kim bilir benden neler gizler.

Tav oldum o gülüşüne,
Gamzende iç geçirdim.
Yanıyordu bedenim,
Ama sen hiç bilmedin.

Korkularım var benim,
Kimseye söylemedim,
Belki de sadece,
Beni gör bil istedim.

Gelmedin, görmedin, bilmedin...

Gül Kabacaoğlu

Anlamsız Kaçış

Gözlerin girdap misali çekiyor beni,
Anlamsız bu kaçış...
Ruhum, kalbim sana aitken
İdamla eş değer bu sensizlikte,
Perişan olsam da ne farkedер.

Yıllar mı geçmeli seni unutmak için,
İrak mı olmalısın gözlerimden.
Lakin gözlerimde yaşlar kurumadan,
Melekler kadar masum bu aşktan kaçarmıyım,
Almış başını giderken sen,
Zamanın verdiği yalnızlığa alışarmıyım...

(24/10/2008)

Gül Kabacaoğlu

Annem

Bana ellerini ver anne,
Küçükken tutardın düşmeyeyim diye.
Bana ninnilerini ver anne,
Söyledin rüyalara dalayım diye.
Bak büyüdüm şimdi,
Duruyorum tek başıma ayakta.
Ama gitme anne,
Sev beni tüm kalbinle,
Eskisinden de çok sev,
çünkü ben seni çok seviyorum anne.
Bana gönlünü ver anne,
Tıpkı emeklerini verdiğin gibi,
Seni yaşıyorum anne,
Beni yaşattığın gibi,
Teşekkür ederim anne,
Yanımdasın yine tüm kalbinle...

(27/04/2004)

Gül Kabacaoğlu

Arkadaş

Kaderin önüne geçilmiyor arkadaş,
Sevmek yasaklanmış bana bir kere,
Ne yaparsam yapayım boş,
Olmuyor, olmuyor, olmuyor...
Akrep ve yelkovan ayrılığı gösteriyor,
Bir kış günü,
Yaralı yüreğimde yalnızlık kol geziyor.
Karanlığın gölgesinde biçare ürkek ben,
Isıtırsın ümidiyle ellerimi uzatıyorum,
Ama sen yoksun...
Ve en acısı da ne biliyormusun,
Aslında hiç olmamışsın...
Bir hayalmiş sevdiğim,
Öyle bir inanmışım ki varlığına,
Kör misali varamamışım olmadığının farkına.
(7/12/2007)

Gül Kabacaoğlu

Asker Kınası

Gelinlere kına yakarlar, yuvasına kurban olsun diye,
Kuzulara kına yakarlar, Hakk'a kurban olsun diye,
Askere kına yakarlar, vatan uğruna şehit olsun diye...
Oy benim kınalı kuzum, can yoldaşım, arkadaşım,
Kiminin evladı, kiminin eşi, kiminin babasıdır...
Ama kocaman yüreğinle yiğitlerin hasısın,
Şimdi bu cennet vatanın bağrında uzansan da
Ay yıldızın içinde istiklalin adısın...
(23/10/2007)

Gül Kabacaoğlu

Askere Dörtlük

Ben vatan toprağında bir asker sevdim,
O dağlarda ben burada çok savaş verdim,
Her gün canım yandı ele belli etmedim,
Aşk büyüttüm içimde seni hiç tüketmedim...

(14.08.2009)

Gül Kabacaoğlu

Aşk

Bir kelebeğin ömrüne sığar mı aşk,
ya da bir gün için sever mi insan?
O heyecanı bir kere tattı mı kalbin,
Ne Azrail dinlersin ne de hüzün...
Tek bir söz vardır,
O da vardır.
Yarın olduğu yerde
Koca bir yürek vardır.

(16.02.2009)

Gül Kabacaoğlu

Aşk Olalım

Celladım değil, sultanım ol.
Aşk olsun sana çıkan her yol.
Neredeyiz, kimiz unutalım
Tek bedende biz olalım.
Orda öyle duruyorsun,
Niye bilmem gelmiyorsun.
Korkuyorsun benden neden
Ulaş diye indim gökten,
Şimdi aşkta vuslat senden.

Gül Kabacaoğlu

Aşka Mektup 1

Aşkın gözü kördür ve çılgınlık hep onun yanındadır....bilirmisiniz bu hikayeyi? tüm duygular saklambaç oynarken ebe olan çılgınlık çalılarda saklanan aşkı sobelemek için, çalılara kılıç batırır ve aşkın gözüne gelen kılıç aşkı kör eder. Bu duruma üzülen çılgınlık ta sonsuza dek aşkı yalnız bırakmayacağına söz verir..Canımın yarısı derken canımın tümü olan hayal! ! ! yanında dudaklarım titreyecek diye suskun kalışım, normalde gayet mantıklı konuşurken seni görünce saçmalayışım, elimin ayağıma dolaşması ve daha bi çok şey...Bunlar çılgınlık değilse ne? ? ?

Benim saklambaç oyunumda cesaret iyi saklanmış olacak ki, gözlerine doya doya bakmak isterken bakamıyorum, elini tutmak isterken tutamıyorum ve dudaklarına masum bi öpücük konduramıyorum. Belki de cesareti senin sobelemeni istiyorumdur kim bilir... Çözdüğünü sandığın bir bilmece olarak görme beni, o kadar çılgın olma...Eğer aşkıyı görmeyecek kadar körsen sen aşksın ve yanında olacak olan çılgınlık ta 'benim' diyeceğimi sanıyorsan en büyük çılgınsın! ! ! Saklambaç bitip tüm duygular kendini gösterdiğinde ellerimi sıkıca tutmaz, gözlerime dolu dolu bakmazsan sadece korkaksın derim ve çeker giderim...Her insan biraz aşk biraz çılgınlıktır ve bildiğim bişi var ki o da aşkın ve çılgınlığın olduğu yer de kaybetmeye mahkum olan korkaklardır...

Gül Kabacaoğlu

Aşkı Yaktım

Ben seni sevmeyi,
kimse bilmezken öğrendim.
Geceye sır oldun,
yüreğime mühür...
Ben seni içimde sakladım,
sen beni dışında unuttun.

Yine de sorarsan,
"Acıdın mı?" diye...
Acımadım derim gururumdan.
Çünkü ben ateşin içinden geçen kadını;
küllerimi bile yeniden diriltin.

Sen unuttukça ben büyüdüm,
Sen sustukça sesim yükseldi.
Kalbim kırıldıysa da,
kırık yerlerinden ışık sızdırmayı öğrendim.

Aşk dediğin ne ki...
Bir yanıyla koyu bir gece,
Bir yanıyla sabaha yürüyen bir kadın.
Ben karanlığa alışmadım,
karanlığı aydınlatmayı öğrendim.

Sen gittin belki yarım kaldım
Aslınsa özgüvenimle ben tamdım.
Gidişinle yıkılmadım,
Gelişine de boyun eğmedim.
Çünkü benim aşkım senin yüreğine dar geldi,
Ben yüreğimi kendime saklamayı öğrendim.

Şimdi soruyorum göğе doğru:
"Sevmek mi zor,
yoksa kendini unutmak mı?"
Ben ikincisini yaşadım.
Ve bak... hâlâ dimdik ayaktayım.

Aşk beni yakmadı canım,
Ben aşkı yakmayı da öğrendim.

Gül Kabacaoğlu

Aşkım Asildir

Aşkım asil bir ata benzer,
Kırıldımı ayağı,
Sıkarım kafasına...
Gururum kızıl kora benzer,
Yaksa da yar şu yüreği,
Düşmez başım dik gezer...

(04/04/2007)

Gül Kabacaoğlu

Aşkın İçin

Senin için ölmekse kaderim
Razıyım inan,
Seve seve gider ayaklarım,
Ardına bakmaz gözlerim.

Bensiz mesut olacaksan eğer,
Gelip çalmam kapını,
Kan ağlasa da sensiz yüreğim,
Aşkımı kalbime gömer giderim.

Bilemezsin seni ben ne çok severim,
istersen uğruna canım veririm,
haykırsam adını dağlar delerim,
Ferhat olsan Şirinin ben olayım derim.

Ateşsin sen yakıyorsun kalbimi,
Yanık olanlar anlar benim derdimi,
Göremezsin sevmezsen harap halimi,
Mecnun olsan anlardın, duyardın beni.

Ağlamaktan kör olsa yaşlı gözlerim,
ateşinle kavrulsa yanık yüreğim,
zehirle dolu olsa şarap kadehim,
Kaldırır şerefine içerim senin...

Gül Kabacaoğlu

Ay Doğumu

Önce bir Ay doğdu aramıza,
Ne tam aydınlıktı,
ne tam gece...
Sözü olmayan bir suskunluk,
Adı konamayan bir yakınlık gibi
Kalbimizi aynı anda tuttu.
Yüreğim sana eğildi,
ama senin gölgelerin vardı,
Kendi korkusunun bile adını koyamadığı
çocukluk yaraları gibi.
Ben baktım sana ..
Kalbinmle gördüm,
Sezgimle duydum,
Sustuğunda bile içinde bir kıpırtı olduğunu.
Ay, sessizce hikayemizi yazdı,
Okudum...
Denizi göğsünde taşıyan bir adam gibi
derindi duyguların,
Ama bir o kadar da saklı.
Kalbini açsa taşacak,
konuşsa gözleri dolacak,
öyle bir hassasiyet vardı ki içinde gösteremediği,
Gururu, duygusundan daha yüksek sesle konuştu.
Belki kulaklarım işitmedi ama yüreğim dinledi seni,
Duydu, anladı ve sevdi....
Öyle çok sevdi ki, senin için senden vazgeçti....

Gül Kabacaoğlu

Az Önceydi

Çok değil az önceydi,
Bir yıldız kaydı gözlerimden,
Bir hayat söndü...
Tutmak istedim tutamadım,
Bir damla yaş olup süzüldü gözlerimden,
Silmek istedim silemedim...
Bir tek anılar kaldı bende,
Şıkıca sarıldığım anılar,
İçinde sen olan, içinde ben olan,
İçinde biz olan anılar...
Şimdi sensiz uyandığım sabahlar
Isıtmıyor yüreğimi, çiçekler eskisi gibi açmıyor,
Kuşlar ötmüyor...
Ama ben yaşıyorum,
Tüm acılara rağmen, gururlu ve başım dik...
Sana inat, bana inat, aşka inat
Yenilmedim ve yenilmeyeceğim mutsuzluğa.
Unutmasam da seni,
Yaşayacağım sadece yalnızlığımda...

Gül Kabacaoğlu

Bebek Yüzlüm

Bebek yüzlüm bükme gül dudaklarını,
Hüznün benim olsun,
Sen seyreyle baharları...

Ahu gözlüm çatma kaşlarını,
Korkup boyun büksem de
Çekme bakışlarını...

Sen benim güneşim,
Güzel tatlı tek eşim,
vazgeçemediğim bebeğimsin...

Bırak gitsin mutsuzluklar,
Bitsin artık umutsuzluklar,
Bize yolda güzellik var...

(20.06.2007)

Gül Kabacaoğlu

Bed Dua

Sen beni masumken haksız yere yaraladın ya...
Kalbime sapladığın hançerin gölgesinde kalsın.
Ben senden helallik beklemiyorum,
Senin helalin de haramın da aynı karanlıktan doğar.
Benim duam olmaz sana...
Dilerim alın yazın kendi kirinle mühürlensin.
Gittiğin her yolda,
Yüzüne vuran bir boşluk olsun, asla dolduramadığın.
Kimsenin gözlerinde "Ben buradayım" hissini bulama.
Senin gibi gölgeye alışmış bir ruh
Güneş görünce kör olur zaten.
Ben inanmışlığımın karanlığından çıktım;
Sen kendi karanlığında yolunu kaybet.
Yokluğum sana bir ceza değil, bir aynadır aslında.
Ve o aynada kendi ihanetinin yüzünü gör her an.
Ben kalbimin küllerinden yeniden doğacak gücü bulurum.
Ama sen...
Hançeri sapladığın o masum ruhumun sükûtunda boğul.

Gül Kabacaoğlu

Beddua

Ey kalbimi viran eden zalim sevgili,
Bilmek ister bu biçare, sana neyledi,
Hangi suçun cezası verdiğin bana,
Kaldım bu gurbet elde, hasretim sana.

İçimde büyüttüğüm bir ateş topu,
Saplanır yüreğime zalimin oku,
Dinmiyor ıstırabım cümle cihanda,
Göz yaşımın elleri iki yakanda.

Gül Kabacaoğlu

Bedel

Yar bu neyin bedeli,
Bu yağmurlar mazlumun sitemi,
Sorsam sana cevabın yok,
Ahım celladın olsun,
Cehenneme kesilsin biletin.

Yalan yalan yalan
Senin tüm gerçeklerin yalan,
Beni aşka inandıran
Gözlerindeki saflığın yalan.

Gül Kabacaoğlu

Ben Cumhuriyet Kadınıyım

Ben...
Toprağın sesini duyan,
Göğsünde memleketin nabzını taşıyan kadınıym.
Bir devrimcinin kalbine doğdum ben.
Atamın "ya istiklal ya ölüm" sesi kulaklarımda...
Gölgesi aydınlık bil ülkenin yoluna adadım canımı.

Rüzgar saçlarımı savururken,
Omuzlarımda yalnız kendi yüküm değil,
Cumhuriyet'in bütün umutları vardı,
Ben o umutları taşıırken büyüdüm,
Büyürken güçlendim,
Güçlendikçe yeniden filizlendi ülkemin yarınları...

Ben...
Kalemi tuttuğunda tarih yazan,
Ocağı yaktığında nesil yetiştiren,
Savaşıp barış kuran, direnen kadınıym.
"Kadın yeryüzünün ışığıdır" dedin Atam,
Ben o ışığı karanlığa değdirip,
Bir daha sönmesin diye göğsüne kaldırdım.

Ben Cumhuriyet kadınıyım...
Yürürken ardımdan toprak bile doğrulur.
Benim adımlarımda hürriyetin sesi,
Duruşumda bir milletin yeniden doğuşu var.
Dünya bilsin,
Bir kadın ayağa kalktığında,
Bir ülke baştan yazılır.

29.10.2025

Gül Kabacaoğlu

Ben Gibi

Sana çıkar ey sevgili tüm yollar,
Senin aşkın için açılır yasaklı kollar.

Bu cihan da var mıdır bir sen daha,
Bulunmaz ki yare yanan bir ben daha.

Aşkın için dönmekteyim pervane gibi,
Yanacaksan yan sevgili, sen de ben gibi...

(14.08.2009)

Gl Kabacaoğlu

Ben Seni Kalbime Gömdüm

Ben seni kalbime gömdüm, koyamadım toprağa.
İnan senle her gün öldüm, döndüm kuru yaprağa.

Ne gecem var ne gündüzüm, senden gayri bir öksüzüm.
Böyle olsun istiyorsan, sözün üstüne yok ki sözüm.

Şimdi eller sarar seni, inan gönlüm yangın yeri.
Keşke görmez olsaydım, sönseydi de gözüm feri.

Hasret sarsa bağrımı, söz anlatmaz kahrımı.
Bilmem işe yarar mı, alıp gitsem bu canı.

Bazen dertleniyorum, nicesin bilmiyorum.
İyi halde ol diye Rabbim'den diliyorum.

Öyle zaman geliyor, bu can durma git diyor.
Bir an göreyim diye soğuklarda titriyor.

Ne hüner bu ne marüfet, sevdiğim için beni affet.
Kendimden geçtim lakin, senin acın felaket.

Gönlümü feth etmeye, bir gülüşün yeterdi.
Hele ki dostluğunla bütün dertler biterdi.

Şimdi kim bilir yarın bana neler getirir.
Tek bildiğim bu dünya, bana anca ah ettirir.

(09/02/2007)

Gül Kabacaoğlu

Ben Sessizliğimle Ağlarım

Söylemek istediklerimi söyleyebilseydim sana,
Şimdi göz yaşı dökmezdik yarım kalan sevdalara...
Bakarsan bana hep güler yüzüm,
Ama görürsen gözlerimde saklı bir hüzün.
O yüzden bakamam gözlerine,
Korkarım...
Kalbim titrer sana bakarken susarım,
Sanma söyleyecek sözüm yok,
Sen bilmeyesin diye, ben sessizliğimle ağlarım.
Çoğu zaman özlerim seni,
Kısacık zamanda biriktirdiğim anılar avutur beni,
İşte o zamanlarda hasretin dayanılmaz olur,
Sayfa sayfa kağıtlara çizerim bakamadığım gözlerini...
Hıçkırıklar içinde söylerim senden gizlediklerimi.
Göz yaşlarım sayfalara karışır,
Sayfa sayfa resimler hissederek yüreğimi,
Ama sen hissedemezsin.
Çünkü saklarım senden,
Korkarım söyleyemem.
Ardından bakakalırım...
Tıpkı ayrılık çanları çaldığında kaldığım gibi.
Bir kaç güzel sözle canım acımaz sandın,
Bilemedin asıl o sözlerle yüreğimi kanattın.
Bir şeyler düğümlendi boğazımda konuşamadım.
Gitme demek istedim diyemedim.
Küçük bir gamze belirdi yanağımda,
Gülümsedim...
Oysa ağlamak istemiştin,
Ağlayamadım karşında...
Bir çok şey duydum kendime sakladığım,
Belki de sırlarındı bizde yasakladığın.
Sana ait olduğu söylenen sözler beni vurduğunda,
Yalan olduğunu anladım masum sandıklarım.
Kim olduğumu bilmediğim sabahsız gecelere uyandım.
Saatler günleri, günler ayları kovaladı.
Sen yoktun...
Belki başka kollarda, başka sevdalara uyandın.
Oysa ben olmayan adlar söyledim kırılan gururumdan.
Sen bilmedin her gece dilimde dua olduğunu,
Meleklerle kalbine mutluluk konduğunu.
Ben hala gamze gamze gülüyorum karşında,
Hala bakamıyorum gözlerine,
Hala susuyorum
Ve ağlıyorum sessizliğimde,
Sen bilmesen de...

(25/11/2008)

Gül Kabacaoğlu

Benden Sana

Tüm şiirlerim senin için,
Kalbim senin gözlerinde çarpıyor,
Ruhum senden alıyor ilhamını.
Yazdıklarım senin için,
Adın sayıklıyor dudaklarım.
Yokluğunda kahrolan kalbim,
Varlığınla aydınlanıyor.
Sevmek...
Seni sevmek ne güzel şey.
Sevgi seninle anlam kazanıyor,
Hayat seninle güzel,
Yaşamak da seninle...
Adın kulaklarımda çınlıyor, duyuyorum.
Kalbim sen de atıyor...

Gül Kabacaoğlu

Benim Gidişim Senin Karanlığın Olsun

Bir zamanlar adını kalbimin tam ortasına yazmıştım.
Kimseler bilmezdi, ben bile yüksek sesle söyleyemezdin.
Seninle konuşurken sustuğum yerlerde
binlerce kelime çırpınırdı içimde,
sen bir tanesini bile duymadın.

Ben seni hep sessiz sevdim,
Herkesin unuttuğu bir inceliğin içinde.
Günler boyu senden bir haber beklerken,
Kendimi öyle bir köşeye sıkıştırdım ki
Oradan bana bile yol yoktu artık.

Sana kırgınlığım, alevleri göğşe vuran bir öfke değildi;
Tam aksine,
Üzerine basıp geçtiğin çiçeklerin sessiz sızısıydı.
Ben seni kırılmamak için susarak sevdim,
Ama sen beni tam da o suskunluğumdan vurdun.

Seninle ilgili her hayali
İçimde tek tek topladım.
Mutlu sonlarını bile uyduramadım artık.
Çünkü bir insan,
Kendisine değer vermeyen birine
ömür biçemezmiş meğer.

Ve bir gün,
Sana söylemeden kendi kendime karar verdim:
Bu yol artık bana zarar veriyor.
Bu sevda artık beni solduruyor.
Ve ben,
Böyle soluk bir kadına dönüşmeyi kabul etmiyorum.

O yüzden gidiyorum.
Arkamda kapı çarpma sesi bırakmadan,
Küsmüş bir çocuk gibi ağlamadan,
Ama kalbimin en fazla kanayan yerini
Son kez okşayarak gidiyorum.

Bil istiyorum...
Ben seni sevdiğim için değil,
Kendimi artık unutmamak için gidiyorum.

Ve sen bir gün geriye dönüp baktığında,
ki biliyorum hatırlayacaksın beni,
İçini en çok acıtan şey şu olacak:

Ben hâlâ aynı yerde seni beklemiyor olacağım.

Çünkü ben seni kaybetmedim;
sen beni görmediğin her gün
kendi şansını kaybettin.
Benim gidişim

senin karanlığın olacak belki de.
ama bil ki;
En parlak ışığı
kendin söndürdün.

Bir gün kalbinde bir boşluk hissedersen,
Bil ki o boşluğun adı benim.
Ve o gün geldiğinde,
Geri dönmek istesen bile
Benim kapım artık sessizce kapanmış olacak.
Çünkü seni bekledim, sen yoktun.
Ben seni her gece damla damla gözlerimden attım.
Ölümdür bende,
Sensizliğı yaşamak ama seninle...

Gül Kabacaoğlu

Benim Hikayem Değil

Bir kabus serildi önüme,
Ve dünyam yasa büründü.
Ben ne yaşadıysam içimde,
Anlayamadın, anlatamadım.

Aşk bana ağır geldi belki,
Ama ben onu taşıyacak kadar gerçek,
Sen ise ona sahip çıkamayacak kadar eksiktin.
Ve sen yüzünü saklayıp karanlık gölgelere kaçtın.

Göz yaşımın hikâyesini bilmedin,
Hastane duvarları kadar beyazdı nefesim,
Ve sen binlerce yalanın esiri olmuş adam,
Masum bir kalbi incittin.

Şimdi yalansa hikayen al git.
Ben bu acıyı da şiir yapar,
Gözyaşımı mısralara gömer,
Yaşarım içimde sessizce.

Helalliğim yokl,
Hakkım var, ahım var,
Ama yolum yok artık yalanlara.
Senin gölgen sende kalsın.
Ben yalnız da yürürüm senden sonra.

Gül Kabacaoğlu

Bir Adam Sevdim

Bir adam sevdim
Zeytin gözlerinde kaybolduğum.
Bir adam sevdim...
Ateşle kavrulduğum.
Anlatmak istesem sığar mı yüreğim kelimelere,
Yoksa kızar mı yürek kelimeler dar geldi diye...
Zor sevdiğim,
Zor seni anlatmak...
Hep dedim ya; "Ben ol da gör" diye...
Çünkü dile zor gelir, aşkı demek sevgiliye.
Sen ki benim dualarım,
Sen ki Tanrıdan armağanımsın.
Sen ki bin kalbim olsa,
Hepsini vereceğim tek insansın.
Bir gülüş servetten değerli olabilir mi,
Yedi düvelde korku nedir bilmeyen tir tir titrer mi sevdiğinden,
Ya da sevdiğini incitmekten.
Gözyaşları yağmur misali yağar mı yar mutsuzken.
Aynı anda aynı hisleri duyar mı insan,
Ve ruhunu ruhunda,
Kalbini kalbinde hisseder mi?
Yaşıyorum sevgilim, yaşıyorum seni...
Canımın yarısı derken farkında olmadan canımın tamamını vermişim sana
Benim canım olmuşsun.
Zeytin gözlerinde aşkı bulduğum
Ateşinde kavrulduğum yarım olmuşsun.

Zamanı yok aşkımın, tarifi yok...
Var oluşumdan beri kalbimdeydin,
Ve Tanrı istediğinde karşıma geldin...
Sendin sevgilim sendin...
Kahverengi gözlerin gözlerime değdiğinde
Anladım ki kalbimi aşık edecek sendin.
Ve sahip olduğun ruhla dünyalara bedeldin...

Gül Kabacaoğlu

Bir Adam Var

Bir adam var yüreğimde,
Gözlerine baktığımda girdabına çeken,
Okyanustan geniş yürekli.
Kimi gün sakın,
Dupduru berrak sular gibi güvenli,
Bilmez ki huzur ararken, huzur veren...
Kimi gün fırtınalı,
İrili ufaklı dalgaların akıbeti beklenen,
Bermuda gibi gizemi çözülmeyen...
Bir adam var yüreğimde,
Kar-u Beladan beridir tanıdık.
Bir ateş ki O'nda yanan,
Ruhumu saran sonsuz bir köz misali,
Güneşim O, yangınım O, nefesim O...
Bense ışığa hasret pervaneyim etrafında.
Bir adam var yüreğimde,
Kendinin farkında mı bilinmez,
Kalbim yok der gezer de,
Cihanda O'nun gibi,
Yiğitler çok görülmez.
Bir adam var yüreğimde,
Herkese kafa tutup, yanında titrediğim.
Bir adam var, bir adam...
Lal olur dilim, kalemim,
Ben olup görsen mi seni,
O zaman belki anlarsın beni.

Gül Kabacaoğlu

Bir Adam Var Dünyadan Kopmuş

Bir adam var, dünyadan kopmuş,
Kendini unutmuş bir adam var.
Bu hikaye, kendini anlatır.
Belki hatırlatır ona.
Yok olmaz deme,
Sadece dinle,
Ne diyor duy.
Duy ki pes etme.
Gölge etme kendine asla,
Sen güneşsin,
Yeniden doğarsın karanlığın ardından.

Bir adam var öfkesi kor olmuş.
Kendi de tutuşmuş,
Nefes almak git gide güç olmuş,
Her yanı kül olmuş.
Sen Zümrüd-ü Anka olmaya geldin,
Doğacaksın yine küllerinden yar.
Gölge etme kendine asla,
Sen güneşsin,
Yeniden doğarsın karanlığın ardından.

Bir adam var, dört yanı sarılmış,
Sanki kuşatılmış.
Yaralanmış, kendini kanatmış,
Kalbini kapatmış.
Bak Görmesen de sadece hisset
Yalnız değilsin bu hikayede.
Gölge etme kendine asla,
Sen güneşsin,
Yeniden doğarsın karanlığın ardından.

Gül Kabacaoğlu
17.09.2023

Gül Kabacaoğlu

Bir Cumhuriyet Kadını

Ben Gül...
Adım çiçekten gelir ama köküm devrimdendir.
Toprağa yeri gelir zarafetle, yeri gelir kuvvetle tutunurum;
Çünkü ben Atatürk'ün aydınlığı ile yetişmiş,
Cumhuriyet kadınıyım.

Bir güneş gibi açılır içimde memleketin umudu,
Her adımında hürriyetin ateşi yanar,
Ben yürüdükçe yollar genişler,
Rüzgar bile durup dinler sesimi,
Bu ses; bir kadının sesi değil,
Bir milletin yeniden doğuşudur.

Gözlerimin mavisine gökyüzü sığmaz,
Yüreğimin ateşine karanlık yaklaşılamaz.
Ben güçlüyüm;
Çünkü fikirlerim Atamdan miras bana,
Ö fikirler ki senden yadigar,
Her nefesimde mutlak ileri taşıyım.

Ben Gül...
Adım narin görünür belki ama
Benim içimde çelikten bir irade,
Cumhuriyetin kızıl ışığında parlayan
Bir kadın yüreği vardır.

Dünya bilsin;
Bir Gül açtığında yalnızca bir çiçek değil,
Bir devrim kokar.
Ben büyüdükçe ülkem büyür,
Ben dik durdukça, gök eğilir karşımda...

Ben Atatürk kadınıyım;
Omzumda tarih, içimde cesaret var,
Adımda geleceğin ışığı var.
Ve ben ant olsun
Her doğan gün seninle yürür,
Her adımında Cumhuriyeti yürütürüm.

Gül Kabacaoğlu

Bir Çift Ela Göz

O kor gibi bakışların dokundu ansızın,
Ah sol yanıma alev aldı, sardı ince sızın.
O an zaman durdu sanki, tutuldum sadece,
Ah öylece bakakaldım, bir çift ela göze...

Yokluğunda yaramsın, kabuk tutmaz kanarsın,
Varlığınla güneş olup doğarsın.
Ah sen ışık, ben pervane yine,
Mum oldum eridim, aşkımdan döndüm küle.
Ah sen ışık, ben pervane yine,
Mum oldum eridim, aşkımdan döndüm küle.

Bülbül olup gelsen dile, ne söylerdim güle,
Ah vuslata hasret bu can razı dikenine,
İçmeden döner başım senin hayalinle,
Ela gözlerin uğruna, derbeder oldum yine...

Yokluğunda yaramsın, kabuk tutmaz kanarsın,
Varlığınla güneş olup doğarsın.
Ah sen ışık, ben pervane yine,
Mum oldum eridim, aşkımdan döndüm küle.
Ah sen ışık, ben pervane yine,
Mum oldum eridim, aşkımdan döndüm küle.

Söz Müzik : Gül Kabacaoğlu
1.1.2023

Gül Kabacaoğlu

Bir Çift Kahverengi Göz

Bir çift kahverengi göz esir eder mi insanı,
Delici bakışları kurşun misali saplanır mı kalbine?
Saatler saniyelere dönişir mü onunlayken
Ve dakikalar yüz yıllara eş değer mi yokluğunda?

Bir gülüş gamze gamze işlenir mi ruhuna,
En soğuk kışlar bahara dönüşür mü,
Ya da sıcacık bahar titretir mi kalbini,
Yar adı duyduğunda? ...

(28.02.2009)

Gül Kabacaoğlu

Bir Gamzelik Ömür

Esmer geceye benzer yüzünün aydınlığı,
Bir gamzelik gülüşün, kalp çarpıntımı saklayan sır.
Sanki kader, adımlarımı yıllar önce yazmış,
Ruhum seni tanımış da
Ben geç kalmışım hatırlamaya.

Kömür gözlerin...
Karanlığı değil, içimdeki ışığı uyandıran.
Bakınca, içimde bir yer
Yıllardır suskunmuş da
Sen gelince konuşmaya başlamış gibi.

Seninle bakışmak,
Bir ömrün özlemini bir saniyeye sığdırmak demek.
Seni beklemek, seni düşünmek, seni özlemek...
Hepsi aynı yerden:
Kalbimin kırılğan ama sende güçlenen yanından.

Sevdam sana saklı,
Adını söylemeden bile içime sığmayan bir yangın.
Sanki başka bir çağda da sevmişim seni,
Başka bir göğün altında
Aynı gözlerle bulmuşum.

Özlüyorum...
Gülüşüne yuva yapmış o gamzeyi,
Sesini duymayınca eksilen yanıımı,
Seni düşününce tamamlanan kalbimi.

Ve biliyorum,
Her ne kadar anlatmaya çalışsam da
Senin bende bıraktığın hissi
Hiçbir kelime tam saramaz.
Ama bir gerçek var ki:
Ben seni...
Bir ömrün hafızasına yazılmış kader gibi seviyorum.

Gül Kabacaoğlu

Biraz Öfke Biraz Sitem

Adını yine söylemeyeceğim.
Çünkü adın bir hece,
ama bıraktığın yara
koca bir ömür kadar uzun.
Seni sevmek kolaydı,
Zor olan kendimi senden söküp çıkaramamak.

Ben seni,
kendimi bile unutarak sevdim.
Sen ise
Bende bıraktığın boşluğu bile duymadan gittin.

Ne sitemim var sana,
Ne de bedduam.
Ama içimde bir ateş yanıyor hâlâ:
Yakmıyor artık,
Bildiğin gibi...
Aydınlatıyor beni.

Evet, gittin.
Evet, ben kaldım.
Ve evet,
Yine de hiçbir güç
Bana seni kötülemeyi öğretmedi.

Çünkü biliyorum:
Bazı aşklar biter,
Bazı aşklar bitmez.
Ben bitmeyen tarafta kaldım.
Sen ise adını bile söyleyemediğim
bir imkânsızlık olarak
yerleştin kalbime.

Kırıldım mı?
Evet.
Unutur muyum?
Hayır.
Affettim mi?
Kaderin dilini bilmeyenlere anlatılmaz bu...

Ama bil ki:
Seni sevmek
Yenilgi değildi.
Bir insanın
Kalbinin hâlâ çalıştığını kanıtlayan
En büyük mucizeydi.

Ve ben,
o mucizenin küllerinden
kendime yeniden doğuyorum şimdi.

Senin adını hâlâ söylemiyorum.

Çünkü söyleyince küçülüyor,
susunca büyüyor içimde.
Ben seni
sustuğum yerden seviyorum artık
Huzurla değil ama
Onurumla.

Gül Kabacaoğlu

Biz Susalım Sevdiğim

Biz susalım sevdiğim,
Biz susalım gözlerimiz konuşsun.
Gururumuzun ardına sakladığımız düşleri,
Yıldız yıldız gök yüzünden toplayalım.

Söyleyelim sevdiğim,
Hiç söyleyemediğimiz sözleri
Söyleyelim birbirimize...
Aşkı itiraf edelim kalplerimize...

23.11.2008

Gül Kabacaoğlu

Böyle Sevmiştim

Ben seni ilk gördüğüm an,
sanki bir sır açıldı içimde.
Bir kapı aralandı, evvel ezelden beri tanıyormuşcasına,
"işte" dedim, "kader buradan bakıyor."

Gözlerin...
İlahi bir şeydi, dokunmadan yakıyordu.
Kalbim seni tanıdı,
Aklım yetişemedi.

Ben kısa zamanda çok sevdim,
Çok kıymet verdim, çok inandım.
Sana attığım her adımı
öfkesiz, hesap tutmadan attım.

Ama sen...
Sen kalbimi kırdın.
Benim bilerek sakladığım yaralara
Eliyle bastı biri sanki.
Uyku tutmaz oldu geceler,
İçimde hep "neden?" diye dolanan bir çocuk.

Kırgınım.
Çünkü beni görüyordun,
İçimdeki aşkı biliyordun.
Madem duygun yoktu,
Madem dönmeyecektin,
Ne diye geldin de umut koydun avuçlarıma?
Ben seviyorum dedikçe
sen niye sustun?

Hem kızgınım,
Hem hâlâ delicesine özlüyorum.
Aşk bu mu?
Ben tek taraflı yazmışım kaderin defterine,
sen okumadan geçmişsin.

Yine de...
Gururum omzumda bir nöbetçi gibi duruyor.
Arasam ne değişir ki?
Sevgi iki yürek ister,
Ben bir başıma yanıyorum.

Ama bil:
Ben böyle sevmişim.
Temiz, gerçek, içten...
Ve böyle acıyormuş aşk bazen,
Gecedен sabaha sığmayan bir yangın gibi.

Ben şimdi sessizce topluyorum içimi,
Gidenin ardında kalanı.
Sevdiğim için pişman değilim,

Ama kırıldığım için yorgunum.

Senin bıraktığın yerde
Ben kendi kalbime dönüyorum artık
Kanayarak, ama dimdik.

Gül Kabacaoğlu

Bölböl ve Gül

Bölböl güle sormuş,
Neden boynun bükük diye?
Bu soru gülü yormuş,
cevap vermiş sevgiliye...

Sen beni seveceksin,
Her gün çileyeceksin,
Benim ömrüm solunca
Candan can vereceksin.

Sevme beni demiştim,
Dikenler bilemiştim,
Uzak durasın diye
Aşkımı gizlemiştim.

Bölböl güle yaklaştı,
Birden kanadı açtı,
Solarken yüzü gülün
Dikenle kucaklaştı...

(10/02/2007)

Göl Kabacaoğlu

Canıma

Geceden düşmüş bir ışık gibisin,
Dokununca ellerime çoğalıyor zaman.
Kalbimde saklı bir sır var sana,
Adını anınca titreyen bir dal kadar narin,
Bir ömür kadar inatçı...

Canım...
Sen gelince içimde kuytu bir yerde
Toprak çatlar, bir çiçek açar sessizce.
Hiç kimse bilmez, ben senin
Göğsüne yaslanınca tamamlanan bir ahenk olurum.
Sanki evren nefes alır yeniden.

Sen,
Kömür gözlerinde akşamı taşıyan adam...
Bakışının kıyısında kaybolsam.
Kimse aramasın beni,
Ben zaten yolumu bulurum senin nefesinden.

Ve bil ki,
Gönlümde bir yer var sana ayrılmış,
Ne rüzgar silebilir ne zaman.
Orada canımın canı yazıyor usulca...
Harfleri bana benziyor,
Manası tamamen sen...

Ben seni,
Bir şarkının en kırılgan notasında sevdim.
Söylesem dökülür,
Sussam taşar içimden.

Ve eğer kader bizi sınırsa bir gün,
Bil ki yüreğim yine aynı yere döner.
Sana...
Çünkü sen adımı unutsam bile
Kalbimin bildiği tek adım oldun.
Benim canım oldun.

Gül Kabacaoğlu

Canımı Aşka Sürgün Ettim

Canımı aşka sürgün ettim gecelerden
Ateşine düşen pervaneler misali
Sesim içimde kitli, adı dudağımda mühür
Söyleyemem seni, söyleyemem ki...
Aşkım taşar, gururum susar içimde.
Yollarına düşmeyen adımlarım var benim.
Gururdan değil...
Dokunursam çözülür diye sakındığım kendimden
Bir nefeslik yakınlığın ateş olur içimde
Ama bilmezsin, bilmeden vurursun kalbime.
Gecenin en ıssız yerinde çağırır seni gönlüm,
İsmi anmam, anamam;
Duyan olsa bir tek heceyle yanarım,
Aşkını taşır ciğerim,
Gururumu yüklenir omuzlarım,
sessizliğini taşırım kader gibi.
Her dönüşüm sana değil aslında...
Sana yaklaşınca kendi ateşime düşerim,
Şems'in ışığına vuran gölgelere döner bedenim
Sevdam bir sırdır alemlere
Sen duymazsın, ben ölür gibi beklerim.
Gel desen yollarına sererim içimdeki fırtınayı,
Ama çağırmazsın bilirim.
Gelsem yalnızlığa ihanet olur,
Kalsam sana...
Aşkım cana karışır, gururum küle döner.
Canımı aşka sürgün ettim gecelerden
Yanmaya doğmuş pervaneler gibi
Bir gün dönersen değil,
Dönmesen de sevdiğim için saklarım seni,
Adını anmam, içimde yaşatırım sessizce.

Gül Kabacaoğlu

Cennetten Düşen Işık

Cennetten bir ışık gibi düştün yüreğime,
Aşkın içimde kıvılcımdan büyük bir yangına döndü.
Neden ruhumu hiçe saydın, yaraladın...
Tutunacak bir şey ver bana inanayım,
Olgunlaşmamış ruhunun saflığında yanayım.
Ne dersen de ama dürüst ol, gerçek olsun sözlerin,
Kırgınlığımın altında hala sana uzanan bir el var.
Uğruna dökülen her damla göz yaşımda içim kanar.
Şimdi gitsem bile, kalbim adın sayıklar.

Gül Kabacaoğlu

Cesaret Et

Uzaklar uzak değil,
Sevmesini bilersen.
Engeller engel değil,
Eğer aşmak istersen.

Bir adımla bazen
Kalkar tüm mesafeler,
yeter ki cesaret et,
Senin tüm müsadeler...

(03/02/2007)

Gül Kabacaoğlu

Cevabı Olmaz Bazı Soruların

Cevabı olmaz bazı soruların,
Anlamak istersin anlayamazsın.
Neden, niçin diye düşünmezsin,
Teslim olmak gelir içinden,
Oluruna bırakır, yaşarsın.
Nefsin durur ya bir an,
Kalbinin esiri olursun,
Uçarsa bi de içinde aşk kelebekleri,
Şuurunu kaybedersin.

Gül Kabacaoğlu

Çiçek Yaprak Dal

Asi yele kapılmış kuru yaprak gibiyim,
Tutunacak dalımdın, şimdi sensiz neyleyim.
Gönlümün bahçesinde aşkını büyötmüşüm,
Susuz solmasın diye gözyaşımı dökmüşüm...

Kim derdi ki sana böyle el gibi olacağım,
Gözlerinde kaybolup öyle unutulacağım.
Kaderimi bavula toplayıp bir başıma,
Terki diyar eyleyip kendimi bulacağım...

(07/02/2007)

Göl Kabacaoğlu

Çocukken Hikayeler Mutlu Biterdi

Çocukken mutlu sonla biten hikayeler anlattılar bize,
Öndan belki inandık her güzel söze.
Oysa çok farklıymış gerçekler,
Acıymış, acıtmış öğrendik.
Kabuğun altında kanayan yaraların,
Çocukken koparıp attığımız kadar kolay atılmaması,
İz bırakması ruhlarımızda ne tuhaf.
Söyleyecek çok sözün olması,
Ve sadece hoşça kal diyebilme gücünü bulabilmek.
Belki de boşuna yormamak için kalbi.
Kim bilir...
Bazen gururdan susar insan,
Bazen acıdan,
Bazen umutsuzluktan.
Hele susan bir kadınsa eğer,
Bitmiştir içinde umutları,
Kırılmıştır içinde cesareti
Ve vazgeçmeye hazırlanıyordur.
Kolay değildir veda etmek,
Ama saf seven kadınların;
Derin sevdaları kadar unutulmazdır,
Asil elvedaları...
Tutmak istersin, tutamazsın,
Dokunmak istersin, dokunamazsın.
Hayali kalır gülümseyen,
Yanarsın...

Gül Kabacaoğlu

Çok Zor Geliyor

Çok zor geliyor gözlerine bakıp da
Başka bir adı söylemek...
Zoraki de olsa başka bir yol da yürümek,
Ne zalim bir kader bu Tanrım anlamıyorum,
Gururumdan belki de kendimden gidiyorum...
Ne ben benim artık ne de bu dünya aynı,
Her şeyden geçtim gayri senin yerin ayrı.
Sadece senin için bir başkası olacak
İsteğin bu değil mi, sevin dileğin olacak...
mecbur olmasam buna inan yalnız öldürdüm
Ama dileğin için ben gülümü öldürdüm...
Şimdi dalgalar gibi med cezir yaşıyorum,
Herkes üstüme geliyor ben savaşıyorum,
Bırakın beni yeter kalbimle uğraşıyorum...

(4.04.2007)

Gül Kabacaoğlu

Çözemediğim Bir Sırsın yüreğimde

Çözemediğim bir sırsın yüreğimde,
Hep hayalın yaşıyor, buğulu gözlerimde,
Ne son bulacak bu his ne de kaybolacak,
Dünya döndükçe inan hep içimde olacak.
Aldığım her nefeste bağrımda yaşayacak.
Ölüm çalsa da kapımı asla kaybolmayacak,
Şunu bilki sevdiğim,
Kalbim ahretde bile aşkını taşıyacak.
Bu dudaklar her daim hep seni sayıklayacak.
Kim nederse desin bu aşk hep hatırlanacak.
Unutmam sevdiğim söz verdim sana...

(15/04/2007)

Gül Kabacaoğlu

Dans

Küçücük bir notayla başladı her şey,
Bir nota, bir nota daha derken,
Yüreklerimizin ezgisi karıştı ritimlere,
Ruhumuzun coşkusu bastıramaz olmuştuk.
Adeta sihirli bir müzik esir etmişti bedenlerimizi...
Önce ayaklarımız başladı,
Bir, iki, üç, dört...
Sonra ellerimiz uydu ritimlere...
Beş, altı, yedi, sekiz...
Birden bire sahnede açmıştık gözlerimizi.
Dans denilen evrensel ritmi yakalamıştık birlikte...
Adeta müzik ruhumuza,
Ruhumuz dansımıza yansımıştı...
Tutkunu olmuştuk,
Dansın ve dans kokan yarınların...

(20.11.2009)

Gül Kabacaoğlu

Dejavu

Sanki tanıdık bir nefestin bana Kal-u Beladan
Gözlerindi yaşattı dejavu yine yandım.
Titreyen yüreğimdi, deli sevdi diye koptu kıyamet.
Münferit bir ateşti bilmedin canım yandı.

Sen de yan emi, benim gibi hercai aşkım
Sen de yan emi, benim gibi kor alevde ağır ağır,
Ben araftayım, sen taraftayım yazgımız bu, böyle
Sor beni kalbine benim yerin sende nerde derinde...

Gül Kabacaoğlu

Derdini Söyle Bana

Söyle bana bebek yüzlüm
Nedir dudaklarını büktüren?
Buğulanmış gözlerinde
Nedir gemiler yüzdüren?

Anlatmazsan bilemem,
Zorla söyle diyemem,
Paylaşırsan bilirim,
Acını dindiririm...

(13.07.2007)

Gül Kabacaoğlu

Dostum

En yakın dostumdu bir zamanlar,
Şimdi en büyük düşmanım oldun.
Ayrıldı yediğimiz ekmek, içtiğimiz su.
Böyle miydik biz eskiden,
Yazık oldu...
Bir gün hepimiz toprak olacağız,
Belki Allah rahmet eylesin bile demeyeceksin ardından,
Hatta mezarımın başında güleceksin.
Gözyaşların akacak yanaklarından,
Senden nefret ediyorum diyeceksin.
Büyük nefretlerin,
Büyük sevgilerden doğduğunu da bileceksin.
O zaman bir pişmanlık çökecek yüreğine,
Keşke diyeceksin.
Ama iş işten geçmiş olacak.
Bir avuç toprak alacaksın mezarımdan...
O an film şeridi gibi geçecek
Dostluk anılarımız, ardından yaşanan kavgalarımız...
Gevşeyen avuçlarından topraklar düşecek,
Sızlayacak bedenim ama kalkamayacağım.
Gökyüzünden sana bakacağım,
O anda yağmur yağmaya başlayacak
Bilki onlar gözyaşlarım.
Tutamayacağım ellerinden,
Konuşamayacağız son bir defa.
Pişman olacağız kaybettiğimiz onca yıla.
Oysa bir dakika bile yeterdi anlatmaya,
Gözlerime baksaydın ya bir defa.
Yazık oldu sana,
Yazık oldu bana,
Yazık oldu bizim büyük dostluğumuza...

(15/12/2001)

Gül Kabacaoğlu

Duygular Hikaye Olsun Bu Kez

"Değişmeyen tek şey, değişimin kendisidir" derler. Hayatın değişir, şartlar değişir, insanlar değişir... Değiştirebileceğin şeyler için cesarete, değiştiremeyeceğin şeyler için sükunete ihtiyaç duyarsın. Ama böyle zamanlarda en çok güvene ve huzura ihtiyaç duyarsın. Başını yaslayacağın huzurlu bir omzun olduğunu bilmek. yüreğinde, sırlarını paylaşabileceğin güvenli bir yüreği ağırlayabilmek pahacılemez. Bu bir dost olur, sevgili olur, anne olur, baba olur fark etmez. Hayatta iyikilerin olmalı mutlaka ve yanındayken bilmelisin kıymetini. Yoksa ölüm aldığında elinden, keşkelerine kalırsın. Korkağız çoğumuz, sevmekten korkuyoruz. Nefretimizi bağıra çağıra haykırıp, laf sokmaktan çekinmezken, neden seviyorum demek çok ürkütücü. Oysa en güzel, en özel duyguysen neden göstermesi bu denli zor. Aileni seversin göstermezsin, dostunu seversin söylemezsin , aşık olursun belli edemezsin, korkarsın. Neden... Dünyayı kurtaracak güç güzel duygulardaysa, neden saklıyoruz... Sorduğum sorunun cevabını biliyorum aslında. En büyük gücümüz, en büyük zayıflığımız aslında. Korkuyoruz kırılmaktan. Öyle korkuyoruz ki, unutmuşuz saf sevgiyi. Sana yaşadığını hissettiren tarifsiz bir mutlulukken, kaybettiğinde bir damla göz yaşına sığın ve canını ağır ağır alan bir cellata dönüşmesinden korkuyoruz ve yaşamadan ölüyoruz. Kabuklarımız var, kıramadığımız sert kabuklarımız. Yediğimiz dost kazıklarıyla, şahit olduğumuz çıkar ilişkileriyle daha da sertleşen kabuklarımız. Çıkamadığımız, içine kimseyi alamadığımız, kalabalıkta bile yalnız olduğumuz kabuklarımız. Öyle uzun süre yalnız kalmışız ki farkında olmadan, unutmuşuz gerçekten sevmeyi ve sevmeyi. Çıkara dayalı yeni dünya düzeninde mi hata, yoksa o düzeni kuran biz insanlarda mı? Ne zaman gerçekleşti kırılma noktası, ne zaman değişti dünya. Hep böyle miydi yoksa, masallar, o güzel yeşilçam filmleri insanların özleminden mi ibaretti. Masallara mı inandım ben, ondan mı yabancıyım bu dünyaya. Kabil, Habil'i öldürdüğünden beri, dünya Kabil'in esiri mi oldu. İnsanların yüreğinde sevgi prangalı bi mahkum mu. Sadakati kim kaçırdı. saygı nerede... Tutunduğum değer yargılarımı, beni ben yapan özelliklerimi bulamıyorum insanlarda. Yalnızlıksa bedeli, yalnız kalırım kabuğumda. Çünkü benim sevgim saf. Çıkarsız severim, yediğim kazıkların kanattığı yaraların kabukları vardır yüreğimde. Kanadıkça Habil'i hatırlarım. Ölürüm, yine ölürüm ama bi türlü Kabil'e dönüşemem. Zalim olmak yazmıyor fitratımda, dost kazık atınca, yar canı acıtınca, güvendiğim dağlara kar yağınca, kısaca şartlar değişince değişemiyorum. Zalimin fitratında canı yakmak, çıkarı için kullanmak var diye ben neden fitratımdan vazgeçeyim. Kabil'in öldürdüğü Habil'im işte... Anlaşılması güç, ağladığında bile gülen, kırılğan ama çok güçlü, kalabalıkta bile yalnız ama mutlu olmayı bilen. Hayatına herkesi almak istemeyen, sadece güvenebileceği dostları olsun isteyen ve onlara ömrünü veren bir Habil... Değişmeyen ama dünyayı değiştirmeye gücü yeten bir Habil... Çünkü inançlı, sabırlı ve şükür bilen. O yüzden mutlu ve yarınlardan umutlu... Allah herkesin yüreğine yüreğiyle gelenleri nasip etsin, dostun da, yarin de, evladın da hayırlısını versin□□

Gül Kabacaoğlu

Ela Gözlüm

Aşk mı güzel....
Aşk dediğin bozgun be ela gözlüm,
Şen hiç içip de sarhoş olmayan gördün mü?
Öyle ise, ya sen aşk şarabı içmedin,
Ya da içtiğin şarap değildi ki, kendinden hiç geçmedin...

Sen hiç uçurumun kenarına kadar geldin mi ela gözlüm,
Yarin bir gamzelik gülüşü için canından can verdin mi,,
İncinecek diye tir tir titrediğin oldu mu hiç,
Korktuğun anlar oldu mu ondan, ya da onsuz kalmaktan?

Aşk dediğin yangın be ela gözlüm,
Ateş olmak hoştur, ama gel onu birde yanan yüreğe sor.
Sen alev alev yakarken yanan ne çeker bilmezsin,,
Sırtını dönüp gittiğinde küllerimi görmezsin...

Sen hiç gerçek aşkı tattın mı ela gözlüm,
O saf sevgiyi hissettin mi yüreğinde,
Sadakatin sonsuz huzuruna erdin mi hiç,
Ya da uyuduğun oldu mu tutkunun kollarında?

Aşık olmak zor be ela gözlüm,
Anlatamazsın içindekileri...
Öyle tarifsiz bir his ki bu kendini tanıyamazsın,
İşte o zaman anlarsın aşıksan yarımsın...

(22/11/2006)

Gül Kabacaoğlu

Elektrik arpması

Elektiriğın şiddetini
Sen beni çarpınca anladım.
vatos olsan da seni,
Sevgiyle kucakladım.

Bulutlar arasından,
Doğın güneş gibisin.
Gök kuşayı ardında
saklanan hazinesin.

(09/02/2007)

Gül Kabacaoğlu

Elveda Rumelim

Ne güzel günlerdi o günler,
Şimdi sisli bi camın ardında kaldı sanki,
Anılarımız, şarkılarımız...
Oysa söz vermiştik,
Birimiz hepimiz
Hepimiz birimiz için olacaktık...
Bir ömür hep birlikte,
Bir ömür hep el ele...
Deli bi fırtına vurdu bizi,
Savurdu sevda kokan yüreklerimizi.
Geriye yalnızca hatıralar kaldı,
Kulaklarımda çınlayan rumeli türküleri,
Gözlerimde kaybolmaya yüz tutmuş hayalin
Ve kırık bi gönül hikayesi...
Elveda Anılarım,
Elveda şarkılarım,
Elveda rumelim...
(11.10.2007)

Gül Kabacaoğlu

En büyük mutluluk...

En büyük mutluluk...
Yıldızları seyretmek gözlerinden
Ve okumak yazgımızı en derinden...
Dalıp dalıp giderken hülyalara
Dinlemek hayatı senin sözlerinden...

(04.06.2007)

Gül Kabacaoğlu

Forgive Me My God

If I love him like you, forgive me my God,
If I want to die for him, forgive me my God,
It's not my fault, you created him,
It's not my fault, The love is cruel.

****nakarat****

Is this right, Is this wrong
I don't know who will decide,
It's my life, my feelings
Nothing can ever be said.
Is this right, Is this wrong
I don't know who will decide,
It's my life, my feelings
Nothing can ever be said.

If he is my destiny, Don't take him my God,
I wish him from you every night, remember my God,
Love is my poison that doesn't leave me
When you left me, the world is hell

****nakarat****

Is this right, Is this wrong
I don't know who will decide,
It's my life, my feelings
Nothing can ever be said.
Is this right, Is this wrong
I don't know who will decide,
It's my life, my feelings
Nothing can ever be said.

Written by Gül Kabacaoğlu (for my darkside)
2021

Gül Kabacaoğlu

Gamzelim

Yanağına konan gamzene kandı yüreğim,
Gülünce kısılan kahverengi gözlerine tutuldum.
Yeniden kelebekler uçarmış kanatlanıp,
Gece misali siyah saçlarına ışık tutmuş yıldızlar,
Seni görmem için, aydınlatmış çehreni.
Geldin, gördüm ve gittin....
Tıpkı bir hayal gibi.
Yine de bir tebessüm bıraktın bana,
Lutuftur bu inan cana,
Kalp herkese atmaz inan,
Bu his bize bir armağan.

10.8.2025

Gül Kabacaoğlu

Gamzesine Sığan Kaderim

Esmer yüzünün karasına düşer ilk bakışım,
Sanki gece çöker içime ama korkutmaz,
Çünkü senin karanlığın bile ışık taşır bana.
Bir gamzelik gülüşün var ya...
Ömrümün bütün sessizliklerini bozan
O mucize çukur,
Kalbimin atışını unutturup yeniden başlatan.

Kömür gözlerin...
Sadece bakmıyor, beni okuyor.
Yüzüme değil, kalbimin en saklı yerlerine dokunuyor.
Sanki gözlerin, adımları ezelden biliyor;
Ben anlatmadan, sen beni yıllardır tanıyormuşsun gibi
Bir sıcaklık çöker içime.

Seninle her karşılaşmam,
Zamanın kıvrılıp geçmişe dolandığı bir büyü gibi.
Ruhum seni daha önce de sevmiş olmalı,
Başka bir çağda, başka bir hayatta,
Aynı gözlerle, aynı gamzeyle.
Yoksa nasıl böyle tanıdık gelir bir yabancı?
Nasıl olur da ilk bakışın,
On yıllık anıların ağırlığını taşır?

Özlüyorum...
Seni görmediğim her saniye içimde bir yer eksiliyor.
Telefon sessiz, sokak sessiz, gökyüzü boş
Ama içimde senin adın gürültü yapıyor.
Sensizlik ağır, ama seni sevmek hafifletiyor.
Her nefeste seni düşünüyorum;
Sanki soluduğum hava bile adınla dolmuş gibi.

Gülüşünü özlüyorum,
O gamzenin kıvrımına saklanmış baharı.
Ellerini özlüyorum,
Hiç tutamasam da hayalini avuçlarımda taşıdığım.
Tenine değmemiş bir huzur bile
Nasıl olur da bu kadar gerçek gelir?
Aşka en çok yaklaştığım yer senin varlığın.

Sana söylemediğim bin cümle var içimde,
Ama hepsi tek bir histe birleşiyor:
Sen bende kader gibi duruyorsun.
Zor, uzak, belki imkânsız...
Ama nedense çok tanıdık, çok içten, çok "olması gereken" gibi.

Senin esmerliğinde bir gece saklı,
Ben her gece o karanlığa sığınmak istiyorum.
Kömür gözlerinde bir dünya var,
Ben o dünyanın vatandaşı olmayı diliyorum.
Ve gamzen...
O gamze,

Bir insanın gülüşüne değil,
Benim ömrüme açılan kapı gibi.

Seni seviyorum...
Tarifi yok, kelimesi yok, karşılığı yok.
Ama bir gerçek var:
Ben seni,
Bu dünyanın değil,
Ruhumun ezelden beri bildiği bir sevgiyle seviyorum.

Gül Kabacaoğlu

Gel Gitlerinin Kıyısında

Senin gelgitlerin var ya...
İşte en çok onlara öfkeliyim.
Bir gün sahilime vurup
Ellerime umut bırakan,
Ertesi gün çekilip
Beni kendi içimde boğulmaya bırakan
O dalgalarına.

Ben hep olduğum yerde durdum.
Senden bir adım kaçmadım.
Ama sen...
Bir var, bir yok.
Bir sıcak, bir soğuk,
Bir benimsin,
Bir yabancı kadar uzak.
İşte tam da buna sitemim.

Kalbimi açtım sana,
Hem de en kırılgan yerinden.
Sen ise o kapıda
Kaç kere durdun, kaç kere döndün
Ben saymayı bile bıraktım.
Yorulduğum artık
Senin kararsızlığını taşımaktan,
Tek başıma...

Ben bir kadın olarak
Sevmenin ağırlığını biliyorum.
Ama sen sevilmenin sorumluluğunu
Hiç taşımadın.
Benim içimde bir dünya vardı,
Sen girince aydınlanan...
Ama sen hep yarım adımlarla geldin bana,
Tam susuşlarla gittin.

Öfkeliyim...
Sana değil sadece, kendime de...
Her dönüşüne inanışıma...
Her gidişini affedişime
Seni her defasında aynı yerden sevişime...

Ama bil...
Bu kalp artık senin gelgitlerinde savrulmamaya yeminli,
Sen belirsizliğine oyalanırken,
Ben içimdeki son kırıntıyı da toplayıp
Kendime dönüyorum.
Ve evet, seni hala çok seviyorum.

Gül Kabacaoğlu

Gerçek Aşk

Gerçek aşk bulunmaz inşa edilir,
Tarifi çok zor hem yanan hem yakan volkan gibidir.
İçini ısıtır, ummadığın anda doğan afet olur.
"Dur gitme ne olur", kalp söyler durur,
Kalbi susturan o zalim gurur.
Ama yine söylüyorum işte,
Söve söve seviyorum işte.
Hem savaş benimle,
Hem seviş benimle,
Aşk dediğin şey tam da budur işte.
Yana yana dönüyorsun küle,
Küllerinden doğuyorsun ateşe,
Aşk belki bir kaos,
Belki biz bilmiyoruz,
Zümrüd-ü Ankam bazen geberiyoz.
Ama yine söylüyorum işte,
Söve söve seviyorum işte.

Söz – Müzik: Gül Kabacaoğlu
2022

Gül Kabacaoğlu

Girdap

Bir girdap misali çekiyor beni gözlerin,
Kaçmaya çalışmak nafile,
Balık denizden kaçır mı derdim,
Mavi olsaydı gözlerin,
Çayır çimen anlatırdım
Yeşil görseydi gözlerim.
Ben ol da gör, ben de seni,
Aşkın aldı bu bedeni.
Ela gözler başa bela,
Öldürür ardından verir sela.
Aşk öldürmez sanırsın,
Belki bir gün tanırsın,
O öyle bir yıldırım ki
Çarptığında anlarsın...

(08/02/2007)

Gül Kabacaoğlu

Git

Git,
Gidebildiğin kadar uzaklara...
Seni özleyeceğimi düşünme bile,
Ardına dahi bakmadan
yavaş yavaş değil,
Hemen git.
Rüzgar kadar hızlı ol,
Ol ki,
gözyaşlarım düşmesin yollarına,
Ol ki,
Duymasın kulakların çığlıklarımı,
Durma git,
Hiç bir güç alıkoymasın seni yolundan.
Bak ağlamıyorum bile,
kalbimdeki yarayı saymazsan
iyi bile sayılırım.
Hem yıkılmış olsam da ne çıkar,
Ben acıdan kıvranıırken sen gitmiş olacaksın,
O yüzden acele et, zaman kaybetme.
Eğer gülecekse yüzün durma git.
Unutma...
Burda senin bir gamzelik gülüşüne
Ölecek bir yürek var,
Ama sen gidince o yürek kalmayacak,
Sanmaki seni unutacak,
Ama yokluğundaki acıya katlanamayacak,
o yüzden git,
Kal desem de git,
Seni sevdiğimi bil ve git,
Gidebildiğin yere kadar...

Gül Kabacaoğlu

Gitme Sevdiğim

Gitme sevdiğim,
Bırakma beni yaban ellere,
Bildiğim ne varsa aşka dair
Hepsi hükümsüz sen yokken...
Yemin olsun sevdama,
Yalnız senin gözlerine mühürlü bu yürek,
Çarpmayacak senden başkasına...
Şimdi ağlarım, sensiz yalnızlığım...
Umutsuz sevdama ağlarım,
Gitme diye haykırırken sessiz çılgınlıklarım,
Duyman için yalvarır
Gururumun ardından ürkek bakışlarım...
Gitme sevdiğim,
Yalan olur her şey sen yokken.
Yalnızlığımda dahi sana sığınır düşlerim,
Hayalinle avunurum...
Gitme sevdiğim,
Bu sahte dünyada bulduğum tek gerçek senken
Bırakma beni tanımadığım yalancı düşlere...
Günahsız, masum bir sevdaya ağlarım,
Gözlerin en güzelinden kaçarken
Sen bilmesen de sevdiğim,
Gecelerin en karasında
Her gün sana ağlarım...

(23/05/2007)

Gül Kabacaoğlu

Gizli Kalsın Bilmesin

Kimse bilmesin sevdiğimi,
Göze gelmesin.
Dile düşmesin bu sevda,
O yar bilmesin.
Varsın herkes bitti sansın,
Yarım o ellere kansın,
Bu yara içimde kalsın,
Yar üzülmesin...

Söyleyemem ben derdimi,
Açık etmem sevdiğimi,
Elveda derim sana,
Kanar kalbimde yara,
Kabuk bağladı derim,
Yine de seni severim.
Anlamasınlar diye
Kalbimi düğümlerim...

(07/02/2007)

Gül Kabacaoğlu

Gördüğüm En Güzel Rüya

Gördüğüm en güzel rüyaydın,
Uyanmak istemediğim...
Ne kadar acısa da canım vazgeçemediğim.
Aşk bu...
Ansızın düştün gönlüme,
Kor gibi yandım, kül oldum hasretinden,
Bir gülüşünle tekrar doğdum.
Anka misali her doğduğumda sana uçtum.
Kırıldı kanadım yokluğunda...
Geceden karanlık bu yalnızlık,
Ey Yar...
Güneşim ol gel.
Canıma can ol gel.
Lal olsa da dilim gururumdan,
Sevdamı duy bana gel.

Gül Kabacaoğlu

Gözyaşlarım Yalnız Akar

Sen yoksun yanımda,
Göz yaşlarım yalnız akar.
Giderken sen uzaklara,
Hayallerim hüzne dalar...

Kaf Dağı'nın gülü olsam,
Yüreklerin koru olsam,
Sen yoksun ki ela gözlüm,
Göz yaşlarım yalnız akar...

(15.03.2007)

Gül Kabacaoğlu

Gül Ki Sevgilim

Gül ki sevgilim,
Çiçekler açsın gamze gamze yanaklarımızda.
Gül ki sevgilim,
Bizi söylesin şarkılar,
İçimize dolsun en güzel hatıralar.
Gül ki sevgilim,
Bahar olsun en sert geçen fırtınalar.
Sen gül ki sevgilim,
Hiç bitmesin aşkla dolu olan bu film...

(21/12/2007)

Gül Kabacaoğlu

Gölüm

Gönlüne bahar gelmedi mi gülüm
Neden hala gözlerin yaşlı,
Bülbül ses vermedi mi gülüm
Ondan mı yüzün telaşlı?
Demedim mi gülüm aşka düşme diye,
Sinendeki yangına teslim olma demedim mi,
Aşk şairler bülbüle vermişti
Şiirlere karşı çıkma demedim mi?
Demedim mi, gülün ömrü tez olur,
Bülbüle gönül verirsen baharın karlı kış olur.
Söyle tüm bunları sana demedim mi?
Dinlemedin sevdin gülüm,
Gönlünü yare verdin gülüm,
Bu baharda aşka gelip
Bülbül için soldun GÜLÜM...

Gül Kabacaoğlu

Hakkın Var mıydı?

Hakkın var mıydı söyle,
Beni sensiz bırakmaya?
Hakkın var mıydı söyle,
Kalbimi acıtmaya?
Ne bekliyordum bilmem,
Varım yağum sendin.
Her şeyde sen vardın,
Hayat sendin benim için,
Gece de sen,
Gündüzde...
Hakkın var mıydı söyle,
Beni yalnız bırakmaya,
Hakkın var mıydı söyle,
Gözyaşımı akıtmaya?
Ne istedin benden,
En güzel günlerim seninleydi,
Şimdi en kötü günlerim sensiz.
Hakkın var mıydı söyle
Bunları yaşatmaya,
Hakkın var mıydı söyle
Maziyi kanatmaya.
Neden çekip gittin sanki,
Hiç mi sevmedin beni,
Hiç mi istemedin.
Neden batırdın doğan güneşi.
Hakkın var mıydı söyle,
Dünyamı karartmaya,
Hakkın var mıydı,
Bir mezar başında
Ömrümü harcatmaya...

Gül Kabacaoğlu

Her Son Bir Başlangıçtır

Her son bir başlangıçtır hayatta,
Keşke acılar olmasaydı.
Kim bilebilir ki ne olacak yarın,
Geçmişin yaralarını sarın
Ve hiç korkmadan hüzünden,
Sevdiğinizi haykırın...
Acıtsa da canınızı ne olacak
Her son bir başlangıçtır hayatta,
Korkmayın...
(29.05.2008)

Gül Kabacaoğlu

Hikayenin Sonu

Hikâyenin sonu belli,
Ama bazen yanılmayı ölesiye istiyor insan.
Tuttuğun bir dileğin ardından gelen bir yabancı,
Bilmiyorsun ki; aslında o da bir yalancı.
Tecrübesiz kalbine mi,
Yoksa karşındakine mi sitemin çözemiyorsun.
En çok da içindeki çocuk küsüyor,
Onu sarmak istiyorsun sımsıkı,
Korumak kollamak için o kadar çok duvar örüyorsun ki kalbine;
Zamanla oluşan o surlar oluyor tek gerçeğin.
"Ben ol da gör" dediğin ruhun görünmez oluyor,
Ulaşılmak istersen ulaşabilecekleri bir kaleden bakıyorsun dünyaya.
Umut, şeytanın oyuncağı,
İçindeki çocuğa göz kırpmıyor bazen,
Olağanca saflığıyla koşuyorsun peşinden,
Sonra bir bakmışsın ki;
Surlarının dışında bir girdapta boğuluyorsun.
Okyanus göz yaşların,
Ve hikâyeyi yalnızca sen biliyorsun.
Çünkü herkes bakar,
Ama yalnızca görmelerine müsaade ettiğin kadarını görürler.
İnsanın alacası içindedir,
Ve yalnızca saf kalpler gerçeği hissederler.
Hikâyenin sonu belli,
Ama bazen yanılmayı ölesiye istiyor insan.

Gül Kabacaoğlu

Hoşgeldin

Gece Gözlü Esmerim...
Soğuk bir kış gününde, yaz sıcaklığıyla doldun gönlüme.
Beni kanatlandırdın,
Bulutların en doruğuna çıkardın sevginle...
Bakışların heyecanım oldu, tir tir titredim...
Gün geldi korktum incitmekten,
Vahşiydim, ehlileştin elinde...
Ne zaman değdi gözlerin gözlerime,
Anladım...
Artık Güneş bir başka doğacak,
Ve her saniye bir başka yaşanacaktı...
Sen gelmiştin gönlüme, ömrüme...
Hoş gelmiştin sevgilim...
Hoş geldin tüm benliğime...

Gül Kabacaoğlu

Hüzünlü Bakma

Öyle hüzünlü bakma gözlerim,
Bulutlar ağlar sen ağlayınca...
Hiç bir kötü söze kanma sevgilim,
Yalanlar zehir olur yare sorunca...

Hiç kimseler bilemez benim sevgimi,
Nicedir hep avuttum kırık kalbimi,
Sen göze gelme diye sakladım seni,
sonunda ben üzüldüm, ağlattın beni...

(30/03/2007)

Gül Kabacaoğlu

İki Yarımın Hikayesi

Onlar, aynı göğün altında doğmamışlardı belki,
ama aynı kader çizgisine değmişti avuçlarının içi.
Biri karanlıktan çıkmayı bilen bir ışık,
diğeri ışığa alışkın olmayan bir gölgeydi.

Gölge olan, kendi iç savaşına tutsaktı;
suçluluğun, kararsızlığın ve eski yaraların arasından
bir türlü nefes alamıyordu.
Kalbinde bir kapı vardı,
içeri girmek isteyen önce ürkütüyor,
sonra sessizce özlüyordu.

Işık olan ise yumuşaktı...
Kalbini yavaş yavaş açan bir sabah gibi.
Görünmeyeni görüyor,
kırığını okşuyor,
suskunluğunu bile sevgiyle anlıyordu.
Gölgenin karanlığını yargılamıyor,
korkusuna kızmıyor,
"Sen gel ben aydınlatırım" diyordu.

Birbirlerine tesadüf değildi bu.
Evren, çok az kalpte bulunur böyle bir tanışıklık;
adını bilmesen bile ruhunu tanıdığın biri.
İşte onlar böyle bakmışlardı birbirlerine:
Sanki çok eski bir hikâyeyi
yeniden okur gibi.

Ama gölge, kendisiyle kavgalıydı...
Işığa yaklaşınca aydınlanmaktan korkuyor,
kaçınca da üşüyordu.
Bazen susuyor,
bazen geri dönüyor,
bazen kendi geçmişinin zincirlerini çözmekte zorlanıyordu.

Işık ise...
Kırıldığında bile sevgiyle kırılıyordu.
Onu beklerken zaman donuyor,
yokluğunda kalbi çoğalıyordu.
Sözünü tutmayan bir kalbin bile
iyi yanını görüyordu.

Gölge bir gece kendi kendine itiraf etti:
"Ben kaçtıkça, o daha çok içime işliyor."
Onun sesi suskun bile olsa,
kalbinde bıraktığı iz silinmiyordu.
Kendinden kaçabilir ama o ışıktan kaçamazdı.

Evren de bunu biliyordu.
Aralarındaki bağ bir ip gibi değil,
bir damar gibi birbirine bağlıydı.
Zaman, sabır, cesaret gerekiyordu.

Ama kader acele edenlerin değil,
gerçeği yaşıyanların yanındaydı.

Ve bir gün...
Gölge, karanlığın içinden çıkacak gücü bulacaktı.
Kapısını kimse için değil,
ilk kez kendisi için açacaktı.
Çünkü ışığa ko mak bazen
karşıdakini değil,
kendi yaralarını iyileştirmeyi seçmektir.

O gün geldiğinde,
iki yarım yeniden karşı karşıya duracak,
hiç konuşmadan anla acaklardı:
  k yemiz bitmedi.
Sadece nefes almaya gitmi tik.  

Ve ışık fısıldayacaktı:
  ge kaldın ama gel.
Kırıldım ama seviyorum.
Bu hikâye, biz olmadan tamamlanmaz.  

Gölge ise usulca diyecekti:
  ben hep senin yolundaydım,
yöne bakmayı unuttum.  

Sonra iki kalp,
biri aydınlık, biri gölgeli,
aynı sıcaklıkta birle ecekti.

Çünkü bazı a klar bitmek için değil,
  nmek için yazılır.

G l Kabacaoğlu

İktisadi Aşk

Marjinal verimlilik kuramlarına ters sevgilim,
Sevdikçe sevesim geliyor seni.
Hiç aklımdan çıkmıyorsun,
ikame edemedim sana kimseyi.

Kıt kaynak gibisin,
Kara borsaya düştün.
Monopol yüreğimde,
Sırf kendinle sürtüştün.

Rekabetçi dünyada
Sana yatırım yaptım,
Kriz günleri için
Aşkını stokladım.

Gel inat etme yarım,
Grevi uzatmayalım.
Arzla talebin kesiştiği yerde
Aşkı kucaklayalım...

(05/02/2007)

Gül Kabacaoğlu

İlk Defa

Ben seni ilk defa yıldızlı bir gecede sevdim,
İlk defa o gece değdi gözlerin gözlerime.
Aslında ben seni her geçen gün daha çok sevdim,
Ama seni ilk defa o yıldızlı gecede sevdim.
İlk defa gözlerinde gördüm yıldızların dansını.
Mehtabın ışığını ilk gözlerinde farkettim,
Ben seni ölesiye sevsem de,
İlk o gece anladım hayatın anlamını.
Çünkü seni ilk o gece sevdim,
Kayarken yıldızlar gök yüzünde
Seni diledim tuttuğum ilk dilekte.
Ben seni ilk defa yıldızlı bir gecede sevdim.
İlk defa o gece değdi gözlerin gözlerime...

(2006 ocak)

Gül Kabacaoğlu

İsyankar

Senin adın aşk...
Neden kalbim kırık, gözümde yaş.
Kader mi vurdu, yüreğin mi taş.
Yanıyor canım...
İçimde kanayan bir kadın haykırır feryat figan,
Kimseler duymuyor yüreği darmadağın.
Şana yandım diye,
Öyle inandım diye,
Benim aklım kalbime isyankar.
Bir yanımlı istersen,
Bir yanımlı kaçarsın belki,
Gururum aşkıma isyankar.

Gül Kabacaoğlu

İzmir İzmir Olalı

İzmir İzmir olalı böyle yangın görmedi be esmerim,
Ne senden geçiyor ne söz dinliyor.
Takılmış plak gibi yar yar diye inliyor.
Gece suskun, yakamoz küskün,
Sen yoksun diye bu şehir çok üzgün,
Böyle kaç sabahsız güne uyanacağım kim bilir,
Çağır yarı bakarsın hemen gelir güzel İzmir...

(06/07/2008)

Gül Kabacaoğlu

Kabullenmiştim

Kabullenmiştim sessiz gidişini.
Oysa ne zormuş gidenin ardından bakmak,
Göz yaşlarını içine akıtmak.
Unutmak zor biliyorum,
Bir daha bakamayacağım ela gözlerine eskisi gibi,
Ve kaybedeceğim seni zamanın derinliğinde.
Ama sen de beni kaybedeceksin,
Bileceksin hiç kimsenin ben gibi sevmeyeceğini.
Anlayacaksın kıymetimi,
Ama ben kabullenmiş olacağım,
Senin çoktan gittiğini...
(7/12/2007)

Göl Kabacaoğlu

Kaç Asır Geçti

Kaç asır geçti sen gideli sevdiğim,
Ne zamandır güneş doğmuyor bu kentte.
Katran karası gecelere tutsak yüreğimde
Son ışık sendin mühürlü gözlerimde...
Gitme, gitme diye yalvardı bakışlarım,
Görmedin...
Ateşler içinde seni sayıkladım,
Duymadın...
Gözyaşlarım yağmurlara karıştı,
Hissetmedin...
Seni öyle çok sevdim ki,
Belki sen bunu hiç bilmedin.

Rüzgar değse kıskanırdım saçlarını.
Tahammülüm olmadığını bilirdin.
Gururumun dillendirdiği sözlerim vururdu seni,
Ama o an kıskançlık yer bitirirdi beni,
Kırılsam da kırsam da,
Bağırıp süssam da,
Yine de bilirdin seni deli gibi sevdiğimi ...

(9/12/2007)

Gül Kabacaoğlu

Kader

Kader miydi bilmem,
Seni karşıma çıkaran,
Hayal miydi bilmem,
Gözlerimde yaşayan?

Nedir bilmiyorum,
Beni sana bağlayan,
Yalnızca bir sızı var,
yüreğimde çağlayan.

Aşk bilmezdim
Seni tanımadan önce.
Atmadı kalbim böyle,
Sensiz kalan ömrümce.

Patlamaya hazır bir volkan gibiyim,
Seni gördüğüm zaman.
Hüzünlü bir bulut olurum
Sensiz kaldığım zaman.

Aşk dedikleri bu olsa gerek,
Dışarıda çok güçlü olan ben,
Boynumu büküyorum,
Senin yanındayken.

Gül Kabacaoğlu

Kalbimde Bir Yer Var

Kalbimde bir yer var,
Kimse bilmiyor adını,
Sen dokununca açılan,
Sen susunca kararan,
O yaralı, o inatçı yer...

Bazen diyorum ki kendime,
Unut artık, bırak gitsin.
Ama içimde bir kadın var,
Senin gelişini bekleyen,
Sessizliği taşıyamayıp
Yeniden seninle toparlanan.

Kırgınım...
Hem de öyle kelimelere sığmaz bir yerden.
Sanki içime düşen bir taşın
Çeperindeki sessizlik gibi,
Ağır, karanlık, anlatılmaz...

Sen gidince içimde yankı kalıyor,
Geri dönmeyen bir adımın
Ayak izleri gibi.
O izleri silemiyorum.
Belki de silmek istemiyorum.
Çünkü sen gittikçe
Ben daha çok sana dönüşüyorum.

Geceleri kendime kızıyorum
Niye hala seviyorsun
Ama kalbim inat ediyor,
Senin adını tutuyor iç cebinde,
Kimseye göstermediği bir özenle.

Bilsen...
Bir kadın ne kadar kırılırsa kırılsın,
Sevdi mi yine de özlüyor.
Ben de öyleyim işte,
Kırıldım, incindim, sustum...
Ama içimde hala
Adı sana benzeyen bir ışık var.

Belki gelmezsin,
Belki gelmek aklından bile geçmez,
Olsun.
Ben bu aşkı, kimseden gizlemeden taşıyorum.
Yaralı, eksik.
Ama hala sen kokan bir yerimde...

Gül Kabacaoğlu

Kalbime Aşık Bir Ben

Ben sana yüreğimin kapısını ardına kadar açtım,
Sense, gölge gibi girip, sessizlik gibi çıktın hayatımdan.
Aştı bu...
Yandım, inandım, bekledim.
Ama çok geç kaldın.
Sırtıma sapladığın kelimeler
Hâlâ gecelerime sızıyor,
Haksızlığın iz bıraktı,
Kırgınlığım büyüdü,
Ama ben de büyüdüm.
Evet, özlüyorum...
Ama özlemek, affetmek değildir.
Evet seviyorum hâlâ...
Ama sevmek, boyun eğmek değildir.
Benim gururum, bütün acılarımdan daha dik durur.
Senin borçlu olduğun özü dilemeye niyetin yoktu,
Bile isteye kanattın,, bana yükledin günahları,
Gerçeği görmeni umut etmek aptallıktı;
Onu da kalbimden söküp attım.
Şimdi yoluma gidiyorum.
Dimdik, korkusuz, tertemiz.
Bir zamanlar kalbimdeki evdin,
şimdi sadece arkamda kapanan bir kapı.
Ve bil ki:
Ben hâlâ aşığım,
ama artık kalbime,..

Gül Kabacaoğlu

Kalbimin Küllerine Dokunma

Ben sana inanmıştım...
Geceleri adını dua gibi fısıldayacak kadar,
Gözlerine bakınca kader sandım seni,
"Bu sefer gerçek" dedim,
Meğer en güzel yalanıymış ömrümün.

Aldattın...
Güvendiğim omuz bile olmadın,
Ben senin için savaşıırken
Sen başkasının gülüşünde saklandın.
Ruhum daraldı,
Gözyaşlarım durmadı,
Benim içim can çekişirken
Nasıl da rahat uyudun...
Bunu hiç anlamadım.

İçimde iki insan var şimdi:
Biri sana beddua edecek kadar kırgın,
Diğeri adını duyunca hâlâ titreyen, hâlâ seven...
Biri "bitsin" diyor,
Diğeri canımsın diye fısıldıyor.
Arada kaldım...
Hangisi ben, hangisi senin bıraktığın yara
Ayırt edemiyorum artık.

Ama bil bir şeyi:
Ben seni sevdim, sen beni yaktın.
Ben sana hayat oldum, sen bana acı.
Ben sana kapımı açtım, sen kalbimi kırdın.

Şimdi sorma bana neden sessizim diye...
Sessizlik bazen en yüksek çığlıktır.

Ve eğer kalbin varsa,
Bu satırlar dokunsun içine,
Koysun canına biraz...
Benim kadar değil,
Ama biraz olsun anla ne yaptığını.

Çünkü ben artık seni geri isteyen değilim...
Ben, benden götürdüklerini geri almaya çalışanım.
Sen kalbimi kırdın ama
Sana inat gülümseyeceğim hayata...

Gül Kabacaoğlu

Kalbin Akla Savaşı

Her son yeni bir başlangıçtır aslında.
Bazen ürkütür,
Zaman alır başlangıçlar...
Cesaret midir eksik olan,
Yoksa yılların yorgunluğu mu kalbe pranga vuran.
Aklın süzgeci dedikleri zalim,
Şen misin kalbi susturan.
Ölümden korksaydı tırtıl,
Kelebek olur muydu hiç,
Ya da solacağını bile bile açar mıydı çiçek.
Ey kalp uyanma vaktin gelmedi mi,
Bak, hala atıyorken savaş,
Kendine karşı zor olacak ama savaş,
Aklın tüm zayıflıklarını bilse de savaş,
Akıp giden zamanda kelebek olmak istiyorsan,
Savaş....
Tırtıl gibi doğmak, kelebek gibi ölmek...
Ne zaman kolay oldu ki seçmek,
Ama şuan elinde sevmek ya da vazgeçmek...

GÜL KABACAOĞLU OĞAN

Gül Kabacaoğlu

Kalemin Işığı

Bir harf düşer kara tahtaya,
Bir ömür yeşerir o an.
Bir ses yükselir sınıflardan,
Geleceğe uzanır bir yol.

Sen öğretmensin...
Kalbiyle yol açan, aklıyla ışık yakan.
Karanlığa baş kaldıran,
Cahil gecelere gündüz olan...

Atatürk'ün izinde yürürsün:
O'nun fikirleriyle ses olursun,
O ses ki, cehaleti boğan bir güneş gibi
yolunuza ışık, göğünüze umut olur.

Bilginin olduğu yerde korku susar,
Kılıç paslanır, gölgeler dağılır.
Çünkü sen bilirsin ki:
Kalem kılıçtan keskindir,
Bir öğretmenin nefesi bir milleti diriltir.

Sözlerin yalnız ders değildir,
Yarınlar temel, bir çocuğa kanat,
Bir vatana nefes olur.
Her satırında özgürlüğün sesi,
Her adımında Cumhuriyet'in nefesi vardır.

Ve biz biliriz ki:
Her güçlü neslin ardında
görünmez bir kahraman vardır;
Bir öğretmen...
Sessiz, vakur, yürekli...

Bugün senin günün.
Bugün bilginin bayramı,
Kalemin direniş i,
Yüreğinin adanmış lığıdır.
Kutlu olsun öğretmenim.

Gül Kabacaoğlu

Kalp Acısı

Kalbi kanar mı insanın,
Öyle damla damla değil,
Oluk oluk...
Her hücresi can çekişir mi acıdan,
Aldığı nefes batar mı boğazına,
Ölmek için yalvarır mı Tanrı'ya,
İsyan eder mi yaşadığına...
Bir hayal için uyur mu insan,
Tek bir an görme umuduyla yumar mı gözlerini,
Kokusunu duymak için sarılır mı ceketine,
Kalan sigara izmaritini öper mi özleminden.
Anılara sığınıp yaşar mı insan,
Can kırıklarına alışır mı zamanla...
Ey sevgili...
Sen olmadın ya yanımda,
Sol yanım boş, ruhum yarım kaldı.
Daha gidecek çok yolumuz varken, döndün ya
Yokluğun ölümdür bende.
Sensizliği yaşarım ama seninle...
Sen bilmesen de,
Hissetmesen de...

1.9.2023

Gül Kabacaoğlu

Kanadı Ruhum

Kanadı ruhum isyanlardayım,
Kalbimden göç ettim firardayım.
Hançerin saplı duruyor hala,
Kan revan içinde araftayım.

Hiç mi değerim yok,
Hiç mi sevmedin beni.

Yüreğim tutsak zindanlardayım,
Celladın elinde oyuncağım.
Güneşim sönmüş gölgelerdeyim,
Ay küsmüş geceye kederdeyim.

Hiç mi değerim yok,
Hiç mi sevmedin beni.

Gül Kabacaoğlu
24.09.2023

Gül Kabacaoğlu

Kanatsız Meleğim

Ummadık bir anda çıktın sen karşıma,
Girdin hayatıma.
Üşüyen ellerimi ısıttın ellerinle.
Ey Tanrım yardım et.
O sanki bir melek.
Girdi hayatıma,
Renk vererek...
Gece çöktüğünde sokul yüreğime
Kanatsız meleğim benim.
Sevda senin gözlerinden
Düşer yüreğime,
Öyle bak seveyim seni...
Korkularım var benim,
Kaderse beklerim.
Gelmezsen sevgilim çok özlerim.
Korkularım var benim,
Üşüyen ellerim,
Sarmazsan sevgilim çok titrerim...
Gece çöktüğünde sokul yüreğime
Kanatsız meleğim benim.
Sevda senin gözlerinden
Düşer yüreğime,
Öyle bak seveyim seni...

(Ekim 2007)

Gül Kabacaoğlu

Kayıp

Kayıp bir şehrin kayıp yolcusuyum,
Elimde çözümediğim bir harita,
Her sokak, her yol sana çıkıyor...
Pervane misali dönüyorum durmadan,
Işığım çık gel artık, zamanımız dolmadan.

Bu can senden gayri duymaz başka heyecan,
Kalbime işlemişsin, ölümdür bana hicran.
Ruhumu tamamlayan benim diğer yarımısın,
Eşir olmuş kalbime Rabbimden armağansın,
İnanki sevdiğim yokluğunda zindansın...

(4/02/2007)

Gül Kabacaoğlu

Kelimeler

Ağırdır kelimeler...
Kimi kuş gibidir,
Kanat takmış misali uğurur sizi bulutlara...
Kimi taş gibidir,
Can çekişirsiniz tonlarcasının altında kalmışçasına...
Bazen lal olmalı insan,
Gönlüyle görmeli kainatı,
Bazen volkan olmalı,
Cayır cayır yakmalı...
Ama bilmeli insan,
Nerede lal, nerede Volkan olmalı...

Gül Kabacaoğlu

Kırık Kalp

Bazen kalp incitmek için değil,
Korktuğu için reddeder.
Çünkü anlam yüklemiştir, hisseder.
Uzak durması gerektiğini söylerler,
Kaçar kırılmamak için.
Sonra aylar geçer üstünden,
Ansızın hiç beklemediği bir anda
Tekrar karşısına çıkar o yabancı,
Bu kez cesaret etmek ister,
Kulak tıkar söylenenlere, güvenir.
Bir gülümseme oluşur gözlerinde,
Kalbini celladının ellerine verir,
Korktuğu gelir başına, kırılır.
Solar yaprakları bir anda.
Gözyaşları karışır yağmura,
Ve kendine yazdığı dizeleri hatırlar;
Demedim mi Gülüm aşka düşme diye
Sinendeki yangına teslim olma demedim mi
Aşkı şairler bülbüle verdi, şiirlere karşı çıkma demedim mi...
Derin bir sessizlik çöker yüreğine,
Bir çift kahverengi gözün aldığı intikamı hisseder,
Ruhuna saplanan hançerin kesiğinde...

Gül Kabacaoğlu

Kıymetlim

Sen ki kıymetlim, en değerlim...
Sen misin karşımda umarsızca duran,
Sen misin bilerek beni her gün ağlatan.
Nasıl böyle insafsız oldun,
Sen ki benim bebeğimdin,
Kanatsız meleğimdin.
Ruhuma huzur veren,
Diğer yanıma eştin...
Şöyle derdin bileyim,
İste canım vereyim,
Lakin bana el olma,
Bırak yanında öleyim...

(10.07.2007)

Gül Kabacaoğlu

Kitab-ı Aşk

Kitab-ı Aşk yazdım sana,
Kalu Bela'dan beri ezberimde.
Asırlardır beni hep aradın,
Bulduğun anda hiç anlamadın.
Okur yazar değil cahil kalbin,
Aşk cesaret ister sen kaybettin.

Dağlara taşlara şimdi vur kendini
Leyla yok, Mecnun yok korkaklıkta.
Aynaya bak hadi, göz göze gel de bir,
Kim varmış, kim yokmuş ortalıkta.

Gör...

Gül Kabacaoğlu

Konu Aşksa

Efsunlu gözlerin tarifi aşk olmalı,
Çırpınan şu kalbin konduğu yer tenin olmalı
Yüreğin yoksa, korkaksa
Cesaret seni bulmalı,
Yok konu aşksa, savaşsa
Sevişmek çözüm olmalı.

Şimsiyah saçlarının rüzgârı hayalim olmalı
Üşüyorsa kalbin, saran benim kollarım olmalı
Yüreğin yoksa, korkaksa
Cesaret seni bulmalı,
Yok konu aşksa, savaşsa
Sevişmek çözüm olmalı.

Gül Kabacaoğlu

Kordon Yalnızı

sen, İzmir'in yalnız gecelerinde
Körfezden esen imbatla bana uğrardın
Ve yine sen, Kordon'a vuran her dalgayla
Bana selamlar yollardın.
Şimdi ne selam var ne sabah,
Ben gene aynı benim,
Ama sen...
Sen sen olma be gülüm,
Ne çıkar sen de başkaları gibi olsan,
Ne çıkar sen de beni unutsan.
Bak ben şikayet ediyormuyum hayatımdan,
Oturmuşum Kordon boyunda çatlak bir taş,
Yaşıyorum hayatımı kah sevinçle kah yaşla.
İşte bak yine bir gemi yanaşiyor limana
Ve yine içimde umut kırıntıları canlanıyor.
Sanki şimdi o geminin içinden sen inecekmişsin de
Koşar adımlarla boynuma sarılacakmışsın gibi geliyor.
Ama içimde canlanan ümitlerin aksine biliyorum ki
Gelmeyeceksin...
Bir gemi götürmüştü seni ve o son vedayı
O geminin susmak bilmeyen sirenlerinden tattırmıştın bana.
O günden sonra sirenlerden nefret eder olmuşum, gemilerden de...
Çünkü seni benden çalan o son ses geri vermemiştin seni.
Günlerce gelmeni bekledim limanın kuytu bir köşesinde,
Ben bekledikçe gemiler gelmedi iskeleye,
Deniz bile acıdı şu gülmeyen halime.
Hatta bir sabah küçük bir mendilci çocuk
Minik ellerinde satmaya uğraştığı mendillerden verdi bana
İstemem dediysem de dinletemedim.
Almalıymışım aklı sıra
Çünkü akacak gibiymiş gözlerimden bir damla
ve onun yumuşak mendilleri dokunmalıymış gözyaşlarıma.
Tıpkı senin ellerin gibi...
Hatırlar mısın sen de silerdin gözyaşlarımı ellerinle
Ve ben daha çok ağlardım sen dokundukça.
Bunu bilirdin fakat ses çıkarmazdın.
Çünkü sen de isterdin bana yakın olmayı.
Ne oldu bize böyle, nazar mı değdi ne?
O kadar da mavi boncuk takardık boynumuza,
Kader işte ne nazarlık dinledi ne başka şey.
Sonbaharda döküldü yapraklarımız birer birer,
Rüzgar seni bir yana savurdu beni bir yana
Ardından toplamaya çalıştım kalıntıları,
Ama öyle bir ateşti ki bu yanan,
Bir fotoğrafın bile kalmadı yadigar,
Şimdi bana tek kalan şarap şişelerinde bulduğum
Şarhoş beynimin içinde çizdiğim hayalin.
Ne zaman ayılsam siliniyor hayalin aklımdan.
O yüzden hep içiyorum.
Sensiz bir güne uyanmamak
Ve bildiğim tüm gerçekleri unutmak için.
Belki de sana kızdığım için içiyorum.

Çünkü sen beni hiç tanımamışsın,
Hiç anlayamamışsın duygularımı.
Eğer anlasaydın gitmezdin, bırakmazdın beni.
Ben de kalmazdım bu limanda
Ölüme mahkum bir hasta gibi tek başıma...
Hiç mi tahmin etmedin,
Sen bensiz öldün ama ben sensiz yaşayamam.
O yüzden içiyorum.
Eğer ayılırsam bilirim ki sen yoksun.
O zaman ben de yokum, yok olurum.
İşte o yüzden içiyor,
Unutmak, İzmir'in bir köşesinde unutulmak istiyorum.
Kimbilir belki o zaman limandan kalkan son gemiyi yakalar
Ve körfezden esen imbatla birlikte sana kavuşurum.

(17/04/2001)

Gül Kabacaoğlu

Kraliçenin Günlüğünden

Tahtımı kimse kurmadı,
Ben kendi ellerimle yükselttim göğ.
Bir gül gibi incinsem de,
Küllerimden her sabah yeniden doğmayı öğrettim kendime.

Bir kraliçe beklemez seçilmeyi,
O bilir ki seçim, önce kendinden başlar.
Yüreğimin kırık yerlerine altın sürüp
Onları bile taş gibi taşıyorum yıllardır.

Ben adım attığım her yere ışık götürürüm,
Gölgeler bile önümde susar.
Sevgi isteyen çok olur,
Ama sevgimi hak eden
Ruhumun kapısından geçmek için kalbini temiz taşır.

Krallığım bir saray değil,
Benim içimde kurduğum bir özgürlük ülkesidir.
O ülkede yaşam tek:
"Kendini seçmeyi, kader de seçmez."

Ben rüzgârla konuşan kadını,ım,
Kaderle bile göz göze gelir, geri adım atmam.
Çünkü biliyorum;
Her gün kendimi seçtiğim için,
Bu dünyada beni isteyen herkes
Önce beni hak etmeyi öğrenmek zorunda.

Ben kraliçeyim...
Ama başkasının tacında değil,
Kendi içimin tahtında büyüttüğüm ışığımda.

Ve bugün yine kendimi seçiyorum.
Bugün yine krallığımın kapıları
Sadece bana değer verenlere açık.
Çünkü gerçek bir kraliçe,
Tahtını aşk için değil,
Aşkı kendi tahtına layık olanlar için saklar.

Gül Kabacaoğlu

Kuşadası Seninle Güzel

Seni arar gözlerim,
Bir akşam seherinde gün kavuşurken geceye...
Rengarenk gökyüzü ve engin denize karşı,
Seni yudumluyorum,
Çift şekerli çay eşliğinde...
Kuşadası seninle güzel esmerim,
Bir meltem misali doldun gönlüme,
Ve bin tat kattın aşkım,
Benim bütün ömrüme...

(03.10.2010)

Gül Kabacaoğlu

Kuzucan'a

Arkadaştan öte yerin,
Yüregimde sevgin derin,
Dünyada bulunmaz benzerin,
Ayrılınmaz dostum benim,
Neşe dolsun hep kaderin...

Gül Kabacaoğlu

Küllerimde Saklı Bir Esmer

Geceye benzer tenin, karanlığa yaslanır sözlerin
Kömür gözlerinle vurursun sessizliğimi.
Bir bakışınla dağılır içimde sakladığım gurur,
Bir bakışınla yeniden doğar
Yanmayı bilmeyen canımın közü.
Sana söyleyemediğim her hece
Duman duman çöker göğsüme
Kül olur içimde sakladığım tüm geceler,
Bir senin eşmerliğine değer.
Sana yanığım ama susarım
Aşkın kömür, içim rüzgar, savrulur, toparlanırım.
Bir adımım sana, bin adımım kendime...
Yine de dönüp durur gönlüm senin o karanlık gözlerine,
Cana karışır nefesin,
Ben duyarım sen bilmezsin.
Gölgen düşer ruhuma, geceye çalan bir türkü gibi
Tenindeki karanlığa değil,
O karanlığın sakladığı sıcaklığa vuruldum ben
Bir dokunsan çözülürüm,
Bir adım uzak dursan kururum içimde.
Sana söyleyemediğim her nefes
Yara yara iner ciğerime
Bilsen de bilmesen de
Aşkın içimde gezinen bir ateş böceği misali...
Yorgunum, yanığım, sana çizili bu kaderden,
Esmer gecelerden topladım seni içime,
Söylesen dağılır,
Söylemesem içimde kalır yine,
Susmak mı aşk,
Aşk mı bu sessiz çile?
Sana yanığım ama susarım,
Aşkın kömür ben kül olurum,
Bir gün dönersen değil,
Dönmesen de içimde büyür karanlığın
Cana dokunan bir sızı gibi,
Kömür gözlerin kaldı üzerimde...

Gül Kabacaoğlu

Küllerinden Doğar Kadınlar

Sabahın ilk ışığında doğdu kadın,
Yüreğinde ateş, ellerinde zaman.
Düştü, kırıldı, sustu bazen,
Ama her defasında yeniden ayağa kalktı,
Kendi küllerinden doğan bir anka gibi.

Rüzgâr savurdu saçlarını,
Hayat savurdu acılarını...
O ise her darbeye daha çok öğrendi
Gülümsemenin bir zafer olduğunu.

Kalbi bir bahçe gibi yeniden yeşerdi,
Günler geçtikçe umut çoğaldı içinde.
Kendi göğünde parlayan bir yıldızdı artık;
Kimseden ışık ödünç almadan
Karanlığı yarıp geçen.

Sesinde güç, adımlarında cesaret vardı.
Ve her nefesinde yeni bir başlangıç saklıydı.
"Ben varım" dedi usulca,
"Ve artık kendim için varım."

Bugün gözleri daha parlak bakıyor geleceğe,
Korkuları değil hayalleri büyüyor.
Çünkü o kadın biliyor:
Mutluluk bir kapı değil,
Kendi elleriyle her gün yeniden inşa ettiği bir ev.

Ve yürüdü o yol boyunca,
Güneşi omzuna alıp,
Rüzgâra tebessüm ederek.
Hayat dolu, umut dolu, sevgi dolu...
Dünyanın tüm ağırlığını hafifletecek kadar güçlü.

Gül Kabacaoğlu

Meczip

Yol yok olmuř yűrűyor bu meczup,
İçi kor olmuş yanıyor bu meczup,
Ben ol da gűr ařk ne eyledi beni,
Biçare aklım terk etti teni.

şems'ini kaybetmiş pervane misali
Dűner durur bedenim.
Korkularım vardı,
Dűrt yanımı sardı Azrail pençeleri,
Perdesi kapanmış bir oyun içinde
Kalmışım bir başıma,
Leyla Kűsműř Ařka,
Mecnun paramparça űllerin ortasında.

Gűl Kabacaoęlu

Melankoli

Uçurumun kenarındayım.
Rüzgar savuruyor saçlarımı,
Tir tir titriyor bedenim,
Üşüyorum sanıyorum,
Oysa üşümüyor, düşünüyorum.
Derken bir damla yaş düşüyor yanaklarımdan,
İçinde biriktirdiğim anılar,
Bir bir akıp gidiyor boşlukta,
can çekişen ruhum mu,
Kalbim mi çözemiyorum.
Hangisinin acısı daha büyük anlamak zor.
Ben, ben değilim...
Bu bedende sıkışmış bir hayvan gibi çırpınışlarım.
An geliyor; haykıra haykıra ağlamak istiyorum,
An geliyor; en kuytulara kaybolmak.
Bilmediğim bir boşluğa açılan kollarım,
Bir kuş misali süzülüyor gökyüzünde...
Boşluğun sonunda beni ne bekliyor bilmiyorum.
Duyduğum azgın dalga seslerinde kayıp mı olacağım,
Yoksa yeni bir şans için sahile mi vuracağım?
Şuan sadece düşünüyorum,
Bir gamzeli gülüşümü alıp,
Kendimden geçiyorum...

07.01.2019

Gül Kabacaoğlu

Memleketim

Memleketim,
Sensin benim cennetim.
Bağrında yatan koç yiğitler
Hepsi senin geleceğin.
Dün candılar topraklarda,
Bugün ateş oldular,
Kor olmuş bağırılarda.
Ama ant olsun ki bu topraklarda,
Şehitler ölmez
Yaşar elbet aydınlıkta...

(06/10/2008)

Gül Kabacaoğlu

Modern Dünyanın Yapay Mutlulukları

Hayatımızı betimleyen tek bir an vardır, o anı yakaladığımızda yaşadığımızı hissederiz. Yaşadığımız hiçbir şeyin tesadüf olmadığını fark ettiğimizde ise, hayatın anlamını kavramaya başlarız. Tabi ki zaman izin verirse...

Hayat bitmeyen bir hikâyedir ve bizler bu hikâyenin birer kahramanınız. Ve çoğu insan hikâyesini yanlış yazar ve pişmanlıklarıyla tükenir mürekkepleri. Çünkü zaman affetmez. O tek anı kaçırdığımızda çoğu zaman ikinci bir şansı asla yakalayamayız. Kaçırılan her an, aslında özden uzaklaştırır farkında olmadan. Çünkü bu öyle hassas bir dengedir ki; önce masumiyetimiz kaybolur, ardından teslimiyetimiz terk eder değerlerimizi ve en sonunda kendi hâkimiyetimizi kaybeder ve özü kaybedenlerin esaretinde buluruz çaresiz benliğimizi. En kötüsü de; hiçbir zaman farkına varmadan yaşamın sona ermesi olurdu herhalde...

Çok acımasız bir olan bu virüs sizi tek bir noktadan vurur. Kalbinizden... Çünkü ruha açılan tek kapının anahtarını kalp korur. O yüzden yapay dünya sizi ele geçirmek için kalbinizi hedef alır. Kalbi kırılan insanın hikâyesi değişir. Yaşamak istediği hayatta arafta kalır. Acı çeker, ama dönüştüğü acımasız kimliğin kaynağı; acıdan mıdır, yoksa yitirilen güven duygusunun tekrar acı çekerim korkusuyla oluşturduğu kalkan mıdır bilmiyorum. Farkında olmadan yavaş yavaş kırılmamak için kıran ve zamanla modern dünyanın çıkar ilişkilerinde hikâye kovalayan modern dünyanın, yapay mutlulukları olurlar. Yapay dostlar, yapay âşıklar, yapay kankitolar, çikitalar vs... Trajikomik hikâyeler. Acaba yapay da olsa mutluluk güzel mi, o kafayı mı denemek gerek. Hımmmm küçük bir düşünme molasından sonra gerçek olmayan hiçbir şeyin hikâyemde yeri olmadığını söylesem yalan olmaz. Benim hikâyem sessizliğimde saklı, çekip gidişlerimde... Öyle sinir bozucu bi farklılığım var ki; kızdığım da bile mimiklerim güler gibi... Yükseleni Koç, ay burcu Terazi olan bir Kova kadını NASA bile çözemez sanırım. Damarlarımda bu virüse karşı taşıdığım antikör olmasaydı, hayat daha mı kolay olurdu bilmiyorum. Ama Tanrı yer yüzüne inse, nefesiyle yüzüme üfleyerek hafızamı silse ve bana kalemimi baştan vererek yazmamı istese aynı hikâyeyi yazardım herhalde. Çünkü her yaşanan farkındalığımızı arttıran bir öğretilerdir. Hatalar insana mahsustur. İnsanlar hata yaptıklarında değil, hatalarından ders çıkarmadıklarında değersiz hissederler. Acılarınız sizi yenerse zalim olursunuz, ama siz acılarınızı yenerseniz olgunlaşırsınız. Tevekkül kolay değildir. Güçlü bir yürek, sağlam bir irade gerektirir. İşte o herkes de olmadığı için modern dünyada kaleme aldığım demode hayatımda, tamamen organik bir hayat yaşıyorum. Gerçek dostlarımla, mutluluğumu, acılarımı dibine kadar yaşıyorum. Çok konuşuyorum, çok ağlıyorum, çok gülüyorum, üzgün ya da kızgın olduğumda çok susuyorum, konuşamıyorum. Çünkü hayatı hissederek yaşıyorum. Modern dünyanın yapay insanlarına göre defolu olsak da, gerçek hayatlarda "The Original" insanlarız. Saygı, sevgi ve umut dolu ...

Gül Kabacaoğlu

Mustafam

Yıl 1881, aylardan mayıs...

Mustafam yeni açmış gözlerini dünyaya,
Benziyor sanma sakın, ne güneşe ne aya...
Bir cevher var ki onda; sorgu sual aranmaz,
Mustafam çocuk lakin, kimselere yaranmaz.

Zor yıllarda yetişmiş küçük Mustafam benim,
Bitmemiş, tükenmemiş, olmuş Mustafa Kemalim.
Zekasıyla nam salmış, daha küçük yaşında
Vatan elden gidemez,
Paşam ordu başında...

Top, tüfek sesleri çınlarken kulakta,
Zafer eylesin diye tüm yürekler Hak'ta,
Ölmeyi emrediyor Gazim savaşa,
Vatan kan ağlıyor diye, analar ağlar,
Paşamın azmi bu milleti umuda bağlar.

Kimi gün düşman sarmış, kimi gün keder ...
Padişah kaçır olmuş, vatan derbeder...
Şimdi Abdullah Çavuş olsa Kim bilir ne der;
'Kıyamet mi kopar içsem,
Vur kadehi be paşam, bi teklik de bana ver...'

Yeni bir vatan doğmuş küllerin arasından,
Atam kurtarmış bizi, bahtların karasından.

Devrimler ışığında aydınlanmış ehremiz,
Toprakta huzur bulmuş anlı mehmetlerimiz.
Bu uğurda hep beraber vatan askerleriyiz.

O ki;
Sarı saçlarıyla, mavi gözleriyle benim küçük Mustafam,
Savaşta cephelede Gazi Mustafa Kemal Paşam,
Devrimler ışığında Atatürk olur bir yaşam,
Bir tarih dile geldi Atam oldu kahraman,
Ama ondan da öte, insandı o büyük adam...

(10.11.2008)

Gül Kabacaoğlu

Mutlu Yıllar

Yeni bir yıl giriyor kapıdan,
Herkes dilek tutuyor yüksek sesle.
Ben sustum...
Bir dileği içimde sakladım.
Takvim değişiyor,
Ama bazı yüzler
Hâlâ aynı yerde duruyor insanın içinde.
Adını anmıyorum,
Kalbim biliyor...
Kırgınlıklar eskidi belki,
Ama niyetim değil.
Bu şiir sana.
Sadece...
Kalbin üşümesin diye
Sessizce bir iyi dilek bırakıyorum zamana.
Yeni yıl sana
Huzur getirsin,
Geceleri biraz daha az ağır olsun.
Gülüşün hâlâ yakışıyordur sana,
Bunu inkâr etmiyorum.
Ben buradayım,
Olduğum gibi.
Bazı vedalar konuşulmaz,
Bazı kutlamalar da
Sadece kalpten yapılır.
Mutlu yıllar canım sana...

Gül Kabacaoğlu

Mühürlüm

Özledim seni mühür gözlüm,
Sevdan esir etti beni.
Bir bakış ki bu zindanda,
Öldürmedi bu bedeni...

Kimsele söyleyemem
İçimdeki saklı seni,
Zulmetseler yine vermem,
sen anlarsın yalnız beni...

(10.03.2007)

Gül Kabacaoğlu

Ne İstediğimi Sorsan

Ne istediğimi sorsan,
Gülmeni istiyorum derim.
Çünkü sen gülünce,
Bahar geliyor, yaz geliyor...
Mutlu olduğunu görmek,
En büyük servet geliyor...
Kelimelere sığmıyor ki,
Konuşmak külfet geliyor...
Kalbime koydum seni,
Bir tek o anlar beni.

Gül Kabacaoğlu

Ne kadar seversem seveyim

Ne kadar seversem seveyim,
Eğer dersen ki istemiyorum,
Ben seni sevmiyorum...
Aşkımдан ölsem de çalmam kapını.

Bir daha asla bakmazsam yüzüne,
Gurur sanma sevdiğim gerçek değil bu.
Göz göze geldiğimde, olur ağlarsam,
Sen görüpte sevdiğim üzölme diye...

(03/04/2007)

Gül Kabacaoğlu

Ne olur

Ne olur dokunmayın ona,
Hüzünlü bulutlar sarmasın etrafını,
Şimşekler çakmasın etrafında...
O acırsa, ben kanarım,
Kimse bilmez, kimse duymaz.

Rabbim sana yalvarırım,
Ondan önce can ben varım,
Ecel bilir, bu can bilir,
O yar bilmez, gönlü görmez.
Görse bile fayda etmez.

Feryat figan hak getire,
Şu kalp keşke gelse dile,
O anlatsa, ben dinlesem,
Kah ağlaya kah inleye,
Belki ererdim bilgeliğe...

(2/03/2007)

Gül Kabacaoğlu

Ne Zaman Bir Sen Düşünsem

Ne zaman bir sen düşünsem,
Bir ben gelir aklıma...
Ne zaman hasret duysam,
Hayalin koşar imdadıma...
Geceleri düşlerim olursun,
Sana uyurum...
Gündüz doğan güneşimsin,
Sana uyanırım...
Buram buram seni solurum her nefesimde,
Ve her baktığım yüzde seni görürüm...
Hiç kimseye benzemezsin bilirim,
Aşkın oyunları bunlar bana hissederim...
Ama yine de gitmez hayalin gözlerimden,
Ve ben hayalimdeki eşsiz adam için yaşarım...
Ne zaman bir sen düşünsem,
Bir ben gelir aklıma...
O zaman anlarım ki,
Olmuşsun diğer yarım...
(18.09.2010)

Gül Kabacaoğlu

Neden

Gözlerin hiç çıkmaz aklımdan,
Sözlerin yaralar beni.
Yalnızım uçurum kenarında,
Bir tek sen bağışla beni...

Sen neden,
Kızdın bana bilmeden, dinlemeden.
Gel sokul bana öyle
Barışalım yeniden.

Bak ne olur gözlerime,
Yaşıyorsun hala benle her nefeste,
Hiç bir şey değişmedi,
Atıyorsun yine sen bu yürekte...

Sen yoksan bu tende
Ben yarım kalırım acır canım.
Karanlık geceler sırdaşım,
Gel bana ol tatlı yoldaşım.

(2007)

Gül Kabacaoğlu

Nefretim

Senden nefret ediyorum...
Ama bu,
bir yabancından nefret etmek gibi değil.
Bu nefret, adını ezbere bilmekten,
Sesini hâlâ tanımaktan.
Senden nefret ediyorum...
Nefretim senin kokunu taşıyor.
Geceye sinmiş bir ten gibi,
unutmaya çalıştıkça
Daha çok hatırlatıyor.
Bu nasıl bir gelişkiyse
Seni her lanetleyişimde
İçimden bir seni seviyorum dökölüyor.
Öfkem bile sana sadık.
Başkalarına benzemiyor.
Kimseyi böyle yakmadım.
Kimseye böyle yenilmedim.
Seni affetmeyecek kadar
Çok sevdim.
Ve bu,
En ağır cümlem.
Bil istiyorum:
Seni düşünmediğim anlarda bile
Varlığın içimde iz bırakıyor.
Yokluğun bile sen kokuyor.
Bu yüzden sana duyduğum nefret
En büyük itirafım...
O nefret ki benim hem yaram hem kabuğum,,
Kabuğun altından kanıyor,
Sevda yüklü suskunluğum...

Gül Kabacaoğlu

Neşeli Şiir

Yeniden merhaba deli dolu hayat,
Kuşlar, çiçekler merhaba...
yaşanmış olan düne,
Yeni doğan güne merhaba...
Unutulmamışlara,
İçten yaklaşanlara merhaba,
Merhaba dostlarım merhaba,
Düne, bugüne ve yarınlara...

(11/02/2007)

Gül Kabacaoğlu

Neydi Bir Araya Getiren Şey İkimizi

Neydi bir araya getiren şey ikimizi,
Emekmiydi büyüten bu masum sevgimizi.
Yüreğimde taşırken ben gülüşlerimizi,
Maziye gömdün sen düşlerimizi...

Çok garip bir sızı var nazlı kalbimde,
Ağlamak çözüm değil senin gözünde.
Ayrılık acı taşır işin özünde
Keşke bi umut olsa, tek bir sözünde...

(25/10/2008)

Gül Kabacaoğlu

Neye Yarar

Ardından uzattığım ellerim boşluğu tutarken,
Neye yarar dudaklarımdan dökülen gitmeler...
Anlamalıyım artık gerçekleri, kabullenmeliyim,
Çoktan el olup gitmişsin sen bana,
Ve son bir hatıra kalmış,
Yüreğimde açtığın yara...

(03/05/2007)

Gül Kabacaoğlu

Öğrendin mi

Ben seni gönlümün en sessiz köşesine,
Bir emanet diye koydum.
Saf duygularla çizilmiş bir yazgısın sandım,
Meğer ruhumu kanatacak bir yaraymış gelişin.

Bir gamzeliğin tebessümüne sığındım,
Bir kelimene kandım.
Ben sana içimi açarken
Sen beni kaderin ortasında yalnız bıraktın.

Kalbimdeki sınavdan kaldın...
Ben sabırdan geçtim, sen vefada yandın.
Bir yanım sayıklıyor hâlâ fısıltılarla adını,
Bir yanım aşık yanıma kızgın.

Sen içime doğmuş yanlış bir işaret miydin,
Oysa ben kader sanmışım gelişini,
Varlığını müjde diye okumuş kalbim,
Oysa gidişin daha büyük bir dersmiş yazgıma.

Varlığın bir serapmış,
Yokluğun gerçek...
Yalanmış sen sandığım her şey
Yalanmış kömür gözlerinde gördüğüm,
Aldanmışım bakışlarına,
İnanmışım koşulsuzca sana...
Çanımı celladına emanet eden ben...
Öğrendin mi?
Her "geliyorum" diyen,
Yüreğe varış niyetinde değilmiş meğer...
Kimi sadece kanatmaya gelirmiş,
Acıtmış inceden inceden....
Ve çekip gidermiş bıraktığı enkazı bilmeden.

Gül Kabacaoğlu

Pervane Gibi Dönerim

Pervane misali dönerim senin ateşine benim canım,
Yana yana saklarım adını dudağımdan.
Aşkı söyler dilim, gururum tutar elimden.
Kavuşamasam da ölmem,
Ölürüm de söylemem gizlerim senden.
Gecenin omzuna düşer sessizliğim.
Ben ki susmaya yazgılı bir sevdanın kadını,
Kalbimde bir kapı var, rüzgarın bile bilmediği,
Her çaldığında sen sanıp
Kendime yenilirim yeniden.
Bir adım atsaydın, çökerdi bütün duvarlar.
Ama bilirim... Her aşk kendi çemberinde yanar.
Ben Şems'in ışığına vurulan pervaneler gibi
Dönüp dururum etrafında,
Sen bilmezsin ben yanarım.
Ne gönlümün değdiği yerdesin
Ne ellerimin ulaşabildiği,
Bir duaya sığınır gibi beklerim seni,
Sorma nasıl...
Aşkımdan ölüp, gururumdan dirilirim her gece.
Gel desen yolların taşını öperim,
Ama sen çağırmazsın bilirim.
Ben yine de adını saklarım iç çekiçlerimde
Bir gün dönersin diye değil,
Dönmesen de sevdiğim için.
Pervane gibi dönerim senin ateşine,
Aşkın bir sır gibi mühürlendi içime,
Ses etmem, dile gelmem, adını da anmam
Kavuşamasam da yaşarım,
Yaşar gibi yaparım senden sonra...

Gül Kabacaoğlu

Ruhumun Yazdığı

Seninle başlamadı hayatım,
Ama senle anlamlandı en sessiz anlarım.
Gelişin bir ömür sürmedi belki,
Lakin gidişinin yankısı
Kalbimde yıllarca sürececek bir kışın ilk rüzgârı gibi.

Sen,
Konuşmadığım bir hikâyenin tam kalbinde duran
İsimsiz kahramansın.
Adını dillendirsem gökyüzü eksilir sanırım,
Çünkü bazı sevgiler gizlidir,
Gizli olduğu için de kutsal.

Ben seni,
Olmayacağını bile bile bekleyen bir tren garı gibi sevdim.
Her gelen nefesimde sen vardın,
Her giden umudumda da...
Yine de hiçbir acı,
Seni düşünürken içimde beliren o ışığı söndüremedi.

Belki sana göre küçüktü bu sevgi,
Belki fark etmedin kalbimin senden geçerken titrediğini.
Ama benim içimde,
Bir kıta büyüklüğünde fırtınalar kopuyordu
Sadece adın aklıma geldiğinde bile.

Biliyor musun,
Ben seni hiç kimseye anlatamadım.
Çünkü kimse anlayacak kadar sevmedi beni
Ve kimsenin kalbi
Senin bende bıraktığın boşluğu tartacak kadar geniş değildi.

İşte bu yüzden,
Seni susarak sevdim.
Seni içimde taşıyarak sevdim.
Seni doğmamış bir cümle gibi,
Söylenirse büyüsü bozulacak bir sır gibi sevdim.

İmkânsızdı belki,
Ama aşk bazen imkânsızlığıyla güzeldir.
Sana değen kalbimin her kırığı
Bir yanımı kanatırken
Diğer yanımı büyütüyordu.

Sana öfkeli değilim...
Ben sadece yarım kaldım.
Aşkım tamdı, kader eksik yazdı.
Ve gitmen gerekiyordu belli ki;
Gelişin kadar sessiz,
Ama bende bıraktığın yer kadar gürültülü bir gidişle.

Şimdi...

Sen çok uzak bir şehirde bile olsan,
Ben hâlâ aynı gökyüzüne bakıyorum sen diye.
Bil ki,
Dualarımın yönü değişmedi,
Sadece adın sessizleşti içimde.

Ve evet,
Söylemiyorum adını hâlâ,
Çünkü adın bir hece,
Ama sen...
Bir ömürlük sızı,
Bir nefeslik mucize,
Bir kalplik hazineydin benim için.

Ben seni,
Kavuşmadan da sevdim.
İmkansızdın belki ama inan ki çok gerçektin.

Gül Kabacaoğlu

Sabret

Rüzgar savuruyorsa saçlarını hoyratça,
Ve durulmuyorsa denizde dalgalar,
Yum gözlerini ey can.
Kalbinin sesini dinle,
Öfkenin girdabı boğmasın benliğini,
Patlıyorsa volkanlar, sabret...
Bırak alev alsın ortalık,
Yeniden doğmak için küllerinden, sabret.
Kulak ver duymadıklarına,
Sessizken anlattıklarına...
Sabrın sonu selamet,
Yürek Hakka emanet,
Şayet için temizse,
Bulur yerini adalet...

Gül Kabacaoğlu

Sana Söyleyemediklerim

Sana hala söyleyemediğim bir cümle var,
Dilimde durup kalmış,
Düşmeye korkan bir gözyaşı gibi.
Bil istiyorum...
Ben seni sevdim.
Hem de kimsenin bilmediği,
Senin fark etmediğin bir şekilde.
Ama kırıldım da.
Öyle sessiz, öyle derinden ki;
Kimse anlamadı, sen bile.
Gururumun ucuna tutunup
Kendimi geriye çektim bazen.
Çünkü koşarsam düşecektim.
Düşersen sana yük olurum sandım.
Ben seni hala istiyorum,
Ama elimi önce sen tut istiyorum.
Kalbimi açsam, bir yanıma "yeter" diye bağıyor,
Bir yanıma "bir adım atsa dönerim" diyor.
Şunu bil;
Ben küsmeyi senden değil,
Susmayı kendimden öğrendim.
Ve susuyorsam,
Bu sevgisiz olduğumdan değil,
Kırılmış kalbimi korumaya çalışmamdan.
Eğer bir gün sesimi duyarsan,
Bu cümleyi avuçlarının arasına al,
Ben hala buradayım, sendeyim
Ama bil ki yüreğin varsa sen gelmelisin artık bana.

Gül Kabacaoğlu

Sana söyleyemediklerimin Mektubu

Adını içimden her geçirdiğimde
aynı yerde sızlıyor kalbim,
aynı yerde ısınıyor avuçlarım.
Gidişinle boşalan o yer var ya,
kimse dolduramadı.
Ben de dolduramadım.
Kendimden bile sakladım seni,
ama suskunluğumda bile sen vardın.

Bazen sana bir mektup yazıyorum, göndermiyorum.
Belki okursan anlar mıydın,
anlarsan döner miydın,
dönersen sarılır mıydın?
Bilmiyorum.
Ama bildiğim tek şey var:
Ben seni,
susarak da sevdim.

Kırıldım...
Hem de en içime, en derinime.
Yine de ne zaman aynaya baksam
gözlerimde sana ayırdığım bir yer duruyor.
Affediş değil bu,
unutamayış...
Belki de içimde sakladığım
küçük bir ihtimalin utancı.

Sen yokken bile sesini aradım odamda,
Gülüşünü duvarların gölgesinde.
Gamzene saklanmış bir huzurum vardı benim;
Sen aldın giderken.
Ben hâlâ eksik yanıma elimle yokluyorum.

Biliyor musun canım,
Sana kızgınlığım bile seni seviyor.
Sitemim bile seni özliyor.
Aklıma düştüğünde
Kalbim hemen peşinden koşuyor.
Ben durduruyorum,, o dinlemiyor.

Keşke...
Keşke geldiğin yoldan dönsen,
Bir "konuşalım" desen,
Ben de bu suskunluğun içinden
Bir adım çıkarabilsem sana.
Ama gurur da bir yara bazen,
Kanatmadan yürünmüyor.

Yine de bil:
Kalbimde hâlâ bir kapın var,
paslanmış olsa da anahtarı bende.
Dönersen açılır,

gelmezsen kapanır.
Ama hiçbir zaman
sana dair ışığı tamamen sönmez.

Ben seni, en çok gittiğinde anladım,
En derinden sustuğunda duydum.
Belki bir gün sen de anlarsın
Benim sana nasıl baktığımı.

O güne kadar
Sana saklı kalırım.
Kalbimin en sessiz köşesinde,
Adına dokunur gibi severim.

Bu mektup sana ulaşmaz belki...
Ama bil:
Ben hep içimden yazdım seni.

Gül Kabacaoğlu

Savaş

Yükselen ılıklara kayıtsız kalan bir dünyada yaşamak zor...
Bir ocuğın gözlerindeki acıya körse yüreğın,
Ve yardım seslerine karşı olmuşsa dilin lal,
Hiç doğmamışsın demektir insanoğlundan.

Bir masumun kanı varsa elinde,
Korkmalısın yarın Ahir Gününde,
Utan derdim, eğer vicdan bilseydin,
Ama vicdan nerde şeytan dölünde...

Zılgıt zılgıt ağıtlarım yükselir,
Kara haber uzaklardan tez gelir,
Gök bu hale isyan edip gürlerken,
Sağır olmuş katile ses vız gelir.

İnsan olsan masuma el sürmezdin,
Hayvan olsan silah nedir bilmezdin.
Nasıl böyle zalim olunur biz bilemezken,
Feryadı dinle zalim, birazcık haddini bil...

(06.01.2009)

Göl Kabacaoğlu

Semazen

Dönüyorum...
Sana değil, bende yanan ateşine.
Aşkın bir döngü, ruhum bir sema,
Her kıvranısta biraz daha soyunur benliğim.

Düşünüyorum...
Hangi kelime anlatır seni?
Hiçbiri yetmez,
Sen kelimeye sığmayacak kadar derinsin.

Bir gül gibi benim aşkım.
Kökü yerin altında, rengi ala çalan
Ben sevdikçe kızarıyor
Ben sustukça derinleşiyor bu yangın.

Ah yar...
Bir esmerin nabzında saklıyım.
Söyleyemem seni, söyleyemem...
Sessizlik bazen en yüksek aşk,
En derin günah, en büyük yemin.

Ben sustukça
Sen büyüsün içimde...

Gül Kabacaoğlu

Sen

Kanatsız melek olur mu dersin,
bilki benim için sen meleklerden özelsin.
Sahip olduğun yüreğinle
Dünyalara değersin.

Ateşten gayri yakan var mı dersin,
Bil ki yarım kalbimi kül edersin.
Aşkınla dolan şu yüreğim
İnan ki bir volkana bedelsin.

Yarsız hayat var mı dersin,
Damarımı kessem akan sensin.
inanki benim gözümde
Sen herkesten güzelsin...

Gül Kabacaoğlu

Sen Beni Duymadan Da

Ben seni suskunluğumdan çağırdım,
Hiçbir kelimeye sığmayan yanımdan.
Geceler omzumda birikirken,
Adı sen olan bir sızıdan.

Sana dokunamadığım her saniye,
içimde bir boşluk büyür,
kimselerin görmediği bir yara.
Sen bilmezsin...
Ben seni hep en çok,
Yanımda olmadığın anlarda aradım aslında.

Gözlerin...
Dünyanın bütün karanlığına meydan okuyan
o iki kömür parçası...
Ben onların ışığında ısındım,
sen farkında bile olmadan.

Kader misin, geçip giden misin bilmiyorum.
Ama bil:
Kalbim senden hiç geçmedi,
Seninle başlamış bir hikâyeyi
Kimseye anlatamadım, kimseye bırakmadım.

Belki de asıl cesaret,
Bir insanı unutamamakta saklı...
Benim sana hâlâ dönüyor oluşumda.
Sözlerin bittiği yerde bile
Sana söylemekten vazgeçmediğim duamda.

Ve sen...
Eğer bir gün bu satırları okursan,
Şunu anla:
Ben seni hiç suçlamadım,
Ama hiçbir zaman da yarım sevmedim.

Ben seni çok sevdim.
Kendimi yakacak kadar,
Bir tek sözüne kanacak kadar,
Dön diye bekleyecek kadar.

Sen beni duymasan bile,
Ben yine buradayım...
Çünkü aşk bazen dokunmak değil,
Gidene inat,
içten içe kalmaktır.

Gül Kabacaoğlu

Sen Beni Kaybettin

Bir gün...
Bir gün eline alıp bu satırları okursan,
İçine bir boşluk çöksün isterim.
Çünkü ben seni severken
Sen beni yarı yolda bıraktın.

Ben sana kalbimi verdim,
Sen benden kaçtın.
Ben seninle bir hayat umdum,
Sen bir yalanı gerçek gibi oynadın.
Şimdi geç oldu...
Çok geç.

Hani sorarsın ya bazen,
"Neden böyle oldun?" diye...
Söyleyeyim:
Ben böyle olmadım,
Sen böyle yaptın.

Ben ağlarken sen sustun,
Ben kırılırken sen baktın,
Ben can çekişirken sen gittin.
Şimdi pişmanlık sana yakışır mı bilmem
Ama bana yaşattıkların yakışmadı.

Bak, hâlâ içimde bir sızı var
Adını her duyduğumda kıpırdayan...
Ama artık o sızı sadece hatanı vurur yüzüne
"Beni kaybettin."

Ben seni çok sevdim,
Sen beni hiç anlamadın.
Ben sana dürüst oldum,
Sen bana yalan.
Ben pervane oldum diye ışığına
Sen beni değersiz sandın.

Şimdi uzaklardan bak bana...
Gör yüzümdeki gücü,
Kalbimdeki yeniden doğuşu.
İçinden bir ses desin ki:
"Keşke böyle yapmasaydım."
Keşke...

Çünkü en büyük cezan,
Benim sana hala iyi gelecek kadar temiz,
Seninse beni hak etmeyecek kadar kirlenmen.

Unutma...
Bir kadın gerçekten severse,
Tüm dünya güzelleşir.
Ama o kadın kırılırsa,

Senin d nyan kararır.

Ve sen,
Benim ışığımı s nd rd ğ n gün
Kendi karanlığında kayboldun.
Kömür gözlerinin yaktığı ateşte yandın.
Mezarındır kalbim, içime gömdüm sessizliğimde.

G l Kabacaoğlu

Sen Gittin Gideli

Kaç gece, kaç gündüz geçti sen gittin gideli.
Bilmiyorum sevdiğim hiç saymadım ki,
Güneş en son senin ardından battı,
Gidişin bu dünyamı hepten kararttı...

Doğmayan günlerin karanlığında,
Esir olmuş yüreğin zindanlarında,
Duymasan da sesimi ağladığımda,
Kötü sözle adını hiç anmadım ki...

Bekliyorum bir gün dönmesen bile,
Güneş olup kalbime doğmasan bile,
Seviyorum seni, sen sevmesen de,
Belki gün olur beni anlarsın diye...

Gül Kabacaoğlu

Senden Kalan

Senden kalan bir nefesim var,
Yetmiyor artık bu yaraya.
Kalbimi sen kırdın ama,
Yine de dönemedim hayata.
Bir adım atsan belki çözerim
Bu kördüğümü karanlıkta..
Ama gururum var, aşkın kadar
Sığmıyor senin dünyana.
Geçtim sokaklardan, adını yazdım duvarlara,
Bir iz bıraktın içime, silemedim ki ne fayda.
Sandın ki unuturum seni
Hesapsızca, kolayca..
Bilmezsın, susmak bazen
En büyük çığlıktır aslında.
Denedim kendimi kandırmayı,
Olmadı kalbim yalan bilmez.
Söz söylemek kolaydı belki,
Ama kırgın bir kadın dönmez.

Geceler kolay geçmiyor,
Bir şarkıda buluyorum seni.
Adını anmak istemiyorum,
Yine de sızlıyor içim derinden.
Dilerim bir gün anlarsın,
Sessizliğimin ağırlığını
Çünkü ben seni sevsem bile
Taşıyamam artık yalnızlığımı.

Gül Kabacaoğlu

Seni Kader mi Gönderdi Bana

Seni kader mi gönderdi bana,
Nakiş gibi işlendin birden bu cana.
Varlığın kalbime huzur verirken
Yokluğun Zulüm sanki, bitanem anlasana...

Dünyalar benim olur bir şans verirsen,
Mekanın cennet olur sen de seversen,
Kim istemez yarın yari olmayı,
Güller açar bahçende kıymet bilirsen...

(15.03.2007)

Gül Kabacaoğlu

Sessiz Bir Aşkın İtirafı

Ayrılık özlemeye engel değil,
Adını anmasam da içimde yankın var.
Gidişin susturmadı kalbimi,
Sadece daha sessiz sevmeyi öğretti bana.

Ayrılık sevmeye engel değil,
Bak, hâlâ aynı yerimdeyim.
Yollarımız kavuşmadı belki
Ama kalbim senden hiç ayrılmadı.

Sana gelmiyorum,
Çünkü bazen sevmek
Uzak durmayı bilmektir.
Ama bil ki her susuşumda
Adın düşer içime bir taş gibi.

Ben seni bir ihtimal gibi sevmedim,
Bir anlık heves gibi hiç.
Sen, içimde kalan
Ve hâlâ yaşayan tek cümlesin.

Kavuşamıyorum sana, doğru...
Ama bu aşk eksik değil.
Çünkü sevmek bazen
Sadece sevmekle tamamlanır.

Eğer bir gün hissedersen
Durup dururken kalbin sıkışırsa,
Bil ki o an
Ben yine seni seviyorumdur...

Sessizce.
Onuruyla.
Hâlâ.

Gül Kabacaoğlu

Sevgi

'Sevgi fedakarlık ister' demiştim,
Sevgi emek ister,
Yeri geldiğinde birlikte glmek,
Yeri geldiğinde birbirinin omzunda ağlamak ister.
Sevgi zaman ister,
Bazen küçük bir merhaba ile sesini duymak bile yeter.
Sevgi huzur ister,
Onun yanındayken sanki tüm dertler biter.
Sevgi güven ister,
Kimseyle paylaşamadıklarını rahatça paylaşmak ister.
Sevgi anlayış ister,
Patlamaya hazır bir volkanı şevkatle yatıştırmak ister.
Sevgi yürek ister,
İmkansız da olsa yarin elinden tutmayı, sahiplenilmeyi ister.
Sevgi umut ister,
Çünkü ne olursa olsun
Seven kalp sevmek ister.
Sevgilerimle...
(28/11/2007)

Gl Kabacaoğlu

Sevgiliye Özel Akrostij (14 Şubat)

Saz telindeki nameler,
Ezgilerle seni çiler.
Ne çok yanık sevda gizler,
İçimdeki besteler...

Söz anlatmaz aşkımı,
El dinlemez şaşkınlı,
Vermişim almıyorsun,
İçimdeki aşkınlı...
Yarimde var hoş eda,
Olmuşum yare feda.
Ruhumu aldın benden,
Umut bekledim senden,
Mutluyum senle ezelden...

Seni Seviyorum S.....

Gül Kabacaoğlu

Sihirli Keman (öykü denemesi)

SİHİRLİ KEMAN

Yine o büyüleyici keman sesi yayılmıştı evin dört bir yanına... Her notasında insanın içine işleyen sihirli dokunuşlar saklıydı sanki. Yine kedimizi alamamış ve aralık kapıdan büyükannemizi izlerken bulmuştuk kendimizi. (fonda keman sesi hayal edin ;)

Müziğin bitmesiyle birlikte bir alkış sesi koptu, o minicik avuçlardan çıkan ses, Zeynep'in küçük yüreğinin heyecanını yansıtmaya yetiyordu.

-Harikasın büyük anne, senin böyle keman çaldığını bilmiyordum. Bana da öğretir misin?

- Tabi öğretirim, dedi büyük anne ve kemana meraklı gözlerle bakan küçük çocuğa uzattı.

Zeynep'in minik elleri kemanla buluştuğunda, yüzündeki gülümseme görülmeye değerdi. Küçük kız bir yandan o büyülü sesi çıkaran aleti tutmaya çalışıyor bir yandan da sorularına devam ediyordu.

-Keman çalmayı nerde öğrendin büyük anne?

Bu soru yaşlı kadını biraz duraklatmıştı. Bir anda uzaklara dalan gözleri küçük kızın sorusunu tekrarlamasıyla açıldı.

-Keman çalmayı nerde öğrendin büyük anne?

-Köy Enstitüsünde öğrendim bitanem.

-Köy Enstitüsü ne büyük anne, keman kursumu veriliyor orda?

Küçük çocuğa bakan gözlerinde bir tebessüm belirdi yaşlı kadının ve ağzından şu sözler döküldü;

'Yaşam kursu veriliyor küçüğüm, insanın kendini keşfetmesini, yeteneklerini ortaya çıkarmasını sağlayan yaşam kursu...'

-Nasıl yani, dedi küçük kız.

Yaşlı kadın, anlamsız gözlerle kendisine bakan Zeynep'in elinden kemana alıp kutusuna koyduktan sonra, küçük kızı kucağına oturttu ve 'sana bir hikâye anlatmamı ister misin' diye sordu?

Zeynep heyecanla 'evet, evet isterim büyük anne' derken dayanamadık ve hep beraber kapıdan içeri atılarak 'biz de dinlemek istiyoruz büyük anne' dedik.

-Hadi çocuklar toplanın öyleyse etrafıma, derken büyük annemin yüzünde mutlu bir gülümseme belirmişti. Bizim bu meraklı tavrımızdan hoşnut olduğu her halinden belliydi.

-Bize hangi hikâyeyi anlatacaksın büyük anne, diye sorduğumuzda; yanında duran albüme uzandı ve kapağı kaldırdıktan sonra parlayan gözlerle bize bakarak, 'Köy Enstitülerinin hikâyesini anlatacağım, tamamlanmamış bir destanın, buruk bir hayalin öyküsü bu...'

Büyük annemin heyecanı sesine yansıyor, sanki geçmişte tekrar tekrar yaşıyordu.

- Büyük bir kurtuluş mücadelesinden zaferle çıkmıştık. Yorgunduk... Ama asıl mücadele yeni başlıyordu. Bu büyük mücadele, cehaletle yapılacak olan mücadeleydi. Türk milletinin geri kalmasına neden olan bazı kurumların yerine, toplum hayatında çağdaş gelişmeyi sağlayacak modern kurumlar oluşturmak ve kalkınmadaki temel atılımları bir an önce gerçekleştirmek gerekiyordu.

-Televizyonlarda kampanyalar düzenleyip yardım toplamadılar mı büyük anne diye atıldı, Zeynep.

Büyük annem 'o zamanlarda daha televizyon yoktu çocuğum, en azından biz bilmiyorduk', derken hep bir ağızdan gülüyorduk. Sonra devam etti;

- Cumhuriyetin kurulduğu yıllarda ülkemizde okur-yazar oranı neredeyse yok denecek kadar azdı. Özellikle köylerde durum daha da kötüydü. Köylü yoksuldu, açtı. Hepimiz karın tokluğuna ağanın tarlalarında çalışır o günü kurtarmaya çalışırdık. Gene öyle

günlerden birinde köyümüze bir eğitimci geldi. O gün, o eğitimcinin kaderimi değiştireceğini hiç bilemezdim...

-woww bir eğitimci mi senin kaderini değiştirdi büyük anne?

-Evet, küçüğüm. O gün eğitimci bizim köye geldiğinde, ailelerimize köy enstitüsü adında enstitüler kurulduğunu ve bu yatılı enstitülerin bizler için büyük şans olacağını anlatmış. Babamın heyecanla eve gelişi hala dün gibi aklımda: 'Asiye, Asiye kızım kurtuldun, sen okuyacaksın, büyük adam olacaksın' diye sarılmıştı bana. Kendine de böyle bir imkân sunulsaydı, hiç kuşkusuz koşarak giderdi.

O gece gözümde uyku girmedi, sağa dönüyordum yok, sola dönüyordum yok. Nasıl bir yerdi bu Köy Enstitüleri, alılabilecek miydim, ailem yanımda olmadan nasıl yaşırdım, yeni arkadaşlarım olacak mıydı? Küçük yüreğim heyecandan yerinden çıkacaktı sanki. O büyük gün gelip çatana kadar heyecanım artarak devam etti. Tren garındaki o vedalaşma sahnesini hiç unutamam. Bir an her şeyden vazgeçip annemin sıcacık kucağında kalmak istediysem de, 'haydi trene' diye bağırarak siren sesleriyle beraber, o dumanlar çıkaran kara trene bindim.

-Trene yalnız mı bindin, hiç korkmadın mı büyük anne?

-Doğruyu söylemek gerekirse korkuyordum, ne de olsa o zamanlar, ben de senin gibi küçük bir kız çocuğuydum Zeynepçim. Bazen büyük anneler de korkar, özellikle hiç bilmediği bir gelecek onları beklerken...

Bu kısa sözle aslında büyük annesinin çok şey söylemek istediğini anlamıştı küçük kız, merakı git gide artıyordu.

Tren vagonlarda hızla ilerlerken Köy Enstitülerinin ne olduğunu öğrenmeleri de yaklaşıyordu, ama tam o anda aklına bir soru takıldı ve soruverdi.

-Büyük anne halk çok fakirken bu köy Enstitüleri nasıl kuruldu, kim kurdu bunları, neden seni aldılar?

-Dur dur benim meraklı küçüğüm, teker teker sor ki anlatabileyim, diyerek devam etti. 'Atatürk ve arkadaşları Cumhuriyet ruhunu ve düşüncesini köylere ulaştıracak, köylüyü bilinçlendirip onu hiç bir kuvvetin istismar edemeyeceği, modern bir kırsal yaşam biçimine kavuşturacak, yeni bir eğitsel devrim hareketini başlatmak istiyorlardı. 1935 yılında CHP Büyük Kurultayı sonucu köylüyü eğitmek, geliştirmek için 'köye ağırlık verme' politikasını benimsediler. Bu politikaların eğitim ayağını yürütmek üzere de Atatürk, eski kurmayı Şaffet Arıkan'ı Milli Eğitim Bakanı olarak görevlendirdi. Ve O'na yardımcı olmak üzere İsmail Hakkı Tonguç'u vekaleten, MEB İlköğretim Genel Müdürlüğü'ne atadı.

-İsmail hakkı Tonguç bize resimlerini gösterdiğin Tonguç Baba mı yoksa? Diye söze girdi Ahmet.

-Evet, O Tonguç Baba Ahmetçim. İsmet İnönü Cumhurbaşkanı seçilip Celal Bayar kabileyi kurunca, Milli Eğitim Bakanı olan Hasan Ali Yücel'le beraber bu büyük hikâyeyi yazmamızı sağlayan büyük insanlar onlar, derken büyük annemin gözündeki sevgi ve saygı okunuyordu.

Birden yine daldı uzaklara... Sanırım Onlarla ilk karşılaşmasını hatırladı, ama bir şey söylemedi sustu. Zeynep'in tabiriyle 'küçük büyük annemin' treni istasyona varmış olacak ki; büyük annem anlatmaya devam etti.

-O günkü heyecanımı anlatmam mümkün değil. Yurdun dört bir yanından gelen onlarca küçük çocuk... O gün hiç birimiz, yırtık pabuçlarımızla ayak bastığımız o kurak toprakların, bizim gücümüzle yeşereceğini tahmin edemezdi herhalde. Kızılçullu, benim yeni evim, yeni yuvam olacaktı. Gerçi diğer enstitüler gibi Kızılçullu'yu biz inşa etmemiştik, ama yemekhaneleri yatakhaneleri biz düzenlemiştik.

-Enstitüleri siz mi inşa ediyordunuz büyük anne. İnşaatçı mı oldunuz?

-Biz orda asıl kendi hayatımızı inşa ettik çocuklar, taş binaları inşa etmek onun yanında çocuk oyuncağı gibi geliyordu bize. Tabi bu oyunlar bazen ufak tefek kazalara ve tatlı

bir yorgunluğa da sebep oluyordu. Ama yaralansak ta, yorulsak ta hepsi bizim yaramız bizim yorgunluğumuzdu. Ağanın tarlasında orak sallarken de yaralanabilirdik, yorulabilirdik pek ala, ama o acı, böyle tatlı gelmezdi inanın.

-Keşke orda olup sana yardım edebilseydim büyük anne, hem daha az yorulurdun diye sarıldı yaşlı kadına, küçük kız.

-Seni kerata bana yardım etmek için mi yoksa enstitüleri merak ettiğin için mi orda olmak isterdin diye gülümsedi büyük annem. Küçük Zeynep de mahcup bir ifadeyle 'şey aslında ikisi de' deyiverdi.

-Keşke Köy Enstitülerini yaşayabilseydiniz, bunu ben de isterdim. Çünkü bana ve arkadaşlarıma çok şey kattı. Bir sürü kız ve erkek kardeşim olmuştu ve her güne öğrendiğimiz halk oyunları ile başlar, hep beraber halay çeker, zeybek oynardık. Beraber ektiğimiz topraktan ürünlerimizi toplar ve yaptığımız yemekleri beraber yerdik. Bunları yaparken toprağı ekmeyi, üretmeyi ve yemek yapmayı uygulamalı olarak öğrenirdik. Biçki dikiş birçok şey öğrendik ve ben hala kendi kıyafetlerimi ve size getirdiğim kıyafetleri kendim dikerim.

-Ben okulda öğrendiğim şeyleri sınavdan sonra unutuyorum büyük anne. Biz de yaparak öğrensek, unutmasak kıyamet mi kopar, diye araya girdi Ahmet. Ben de öyle öğrenmek istiyorum, hem sen anlatırken gözlerinin içi gülüyor, demek ki hem eğleniyorsun hem de öğreniyorsun.

-Evet, canım tam da söylediğin gibi. Hem eğleniyorduk hem de öğreniyorduk. Üstelik kendimizi de her yönden geliştiriyorduk. Sanat eğitimleri alıyorduk, tiyatro oynuyorduk, her birimiz bir müzik aleti çalışıyorduk.

-Böyle sihirli keman çalmayı da orda mı öğrettiler büyük anne? Ben de gitmek istiyorum, ben de senin gibi keman çalıp insanları büyülemek istiyorum.

-Seni yaramaz gel buraya ben sihirli keman mı çalışıyorum diye kucakladı büyük annem Zeynep'i.

O anki kahkahaları bütün evi sarmıştı. Sanırım büyük annemin sihirli keman çaldığını kimse inkâr edemezdi. Ne de olsa hepimizi o odaya çeken o büyüleyici sestti. Bizim şen kahkahalarımız devam ederken annem elinde bir tepsıyla içeri girdi. Sıcacık çay ve kurabiye eşliğinde kaldığımız yerden devam edecektik ki, bu hikâyeleri çok kez dinlediği her halinden belli olan annem söze girdi;

-Anne, çocuklara cumartesi toplantılarınızdan bahsetsene, ben küçükken en çok onu dinlemeyi severdim. Düşünmeyi, sorgulamayı, eleştirmeyi öğrenmeniz ve hatta adalete ters düştüğünü düşündüğünüz olaylarda, en baştaki kişileri bile eleştirme cesaretiniz beni hep etkilemiştir.

-Cumartesi toplantıları... Ben de çok severdim kızım. Haftanın değerlendirmesini yaptığımız o gün, hatalı arkadaşlarımızı, öğretmenlerimizi ve hatta müdürlerimizi mevkisine bakılmaksızın eleştirir ve savunma hakkı verirdik. Böylece sorunları kısa zamanda çözerdik. Bizim bu hak, adalet duygularımız, dışarıda bize komünist demelerine yol açmışsa da, biz mezun olana dek böyle bir kelimenin ne olduğunu bile bilmiyorduk. Olmadığımız bir şeyi nasıl bilebilirdik ki...

-Komünist ne büyük anne diye sordu Zeynep, tam büyük annesi cevap verecekken annem yine atıldı.

-Köy Enstitülerinin en sevdiğim özelliklerinden biri de neydi Zeynepçim biliyor musun? Kimse hazırda konmuyordu, bir şey öğrenmek için emek harcaman gerekiyor. Sen de benim minik köy enstitülüm olarak, öğrenmek istiyorsan birkaç kitap karıştırmalısın. Hem sen şanslı bir çocuksun internetin de var, araştırabilirsin. Böylece öğrendiğin bilgiler daha değerli olur.

-Peki, anneciğim, söz... Ben de sizin gibi bol bol kitap okuyacağım ve sizin bilmediklerinizi size anlatacağım diye gülümsedi Zeynep.

-Annen haklı küçük kız, hazırda dayanamaz. Sen bilgiye ulaşma yolunu öğren ki, o çok merak ettiğin enstitülerin bana kazandırdıklarını kazanma şansını yakala.

-Ben de Köy Enstitülerine gidemez miyim anne? Lütfen... Hem artık, metrolar var, uçaklar var. Ne zaman özleseniz gelir görürsünüz beni.

-Köy enstitüleri kapandı akıllım, diye bir şaplak indirdi Ahmet Kardeşinin ensesine yavaşça.

-Hatta büyük annem çok üzölmüş, küçükken dedemle konuşurken duymuştum. 'Enstitüler kapanmasaydı bu millet şimdi çok büyük yerlerde olurdu' demişti dedem. Ama İsmet Paşa maalesef enstitülerin kapanmasına engel olamamış ve kapatmış. Enstitüler köylüyü bilinçlendirip nitelik sahibi yapıyormuş. Bu da toprak ağaları ve emperyalist güçlerin işine gelmiyormuş. Çünkü Enstitüde okuyup mezun olduğunda köyüne eğitimci olarak dönenler, öğrendiklerini köylüye öğreterek, onların üretmesini, düşünmesini ve sorgulamasını sağlıyorlarmış.

Zeynep birden:

-Bizim köylümüz de zeki tabi, düşünmeye başlayınca 'köylü milletin efendisidir' diyen Atamız aklına geldi değil mi? Diye atladı lafa.

Annemle, büyük annem Zeynep'in bu heyecanını görünce sevindi. Çayından bir yudum alan yaşlı kadının şimdiki sözleri ise, bir tarihin bitişini anlatırkenki burukluğu yansıtıyordu.

-Evet, küçüğüm... Söylediğin gibi köylü düşünmeye başlayınca hakkını arar olmuştu. Cehaletten kararmış köylere, bizlerle beraber aydınlık gidiyordu. Atatürkümüzün gerçekleştirmeyi istediği toprak reformuna adım adım yaklaşıyordu. Ama bizleri yıldıramayacağını bilen bazı güçler, çeşitli karalamalarla kamuoyu yaratmaya çalıştılar ve maalesef çok geçmeden sonuç aldılar. Köy enstitülerinde kızlarla erkeklerin karma olması nedeniyle çeşitli dedikodular çıkarttılar.

-Şimdiki dizilerde olduğu gibi büyük aşklar mı yaşadınız büyük anne derken Zeynep hayal alemine dalmıştı.

-Bak bak nelerde biliyormuş bizim ufaklık, dedi annem. Ben de bu soruyu sormuştum küçükken, hatta babamla orda mı tanıştığınızı defalarca sorduğumu hatırlıyorum anne değil mi?

-Ben de her defasında babanla enstitüde tanışmadığımızı, ama enstitü ruhunu taşımasının bizim yollarımızın birleşmesinde önemli bir etken olduğunu anlatıyordum sana, derken büyük ananemle dedemin tanışma öyküsünün, bizleri ayrı bir aşk hikâyesinin içine götüreceğini beklerken, büyük annem durdu ve 'bırakın bizim aşkımız bizimle, fikirlerimiz sizinle yaşasın' dedi.

Sanırım dedemi kaybetmek onun için sadece bir hayat arkadaşını kaybetmek değil, bir dostu kaybetmektir. Buğulanan gözlerinde acısını hala içinde taşıdığı anlaşılıyordu. Bu hüznölü tablo yine o yaşlı kadının albüm sayfasını çevirmesiyle ve 'nerde kalmıştık' sözleriyle dağıldı.

-İşte biz böyle karalamalarla savaştık, bilmediğimiz sıfatlarla etiketlendirildik. Ama yılmadık, onlar bizi bezdirmeye çalıştıkça, biz 'üreteceğiz' dedik. Onlar yüklendi, biz 'düşüneceğiz' dedik. Ama gel zaman, git zaman sayımız azalmaya başladı. Yaşlanıp göçüp gittikçe, enstitüler de, enstitülerin öğretmeye çalıştıkları da bir bir unutulup gitmeye başladı. Ahmetçim sen sınavdan sonra her şeyi unutuyorum diyorsun, unutursun elbette. Ezberlerin ömrü kısadır, önemli olan gerçekten öğrenmek. 'Duydum unuttum, gördüm hatırladım, yaptım öğrendim'. Bu sözü unutma. Siz bu gün okullarda sadece öğretmeninizi duyuyorsunuz. Evinizde tekrarlayınca hatırlıyorsunuz, ama yapmadığınız için öğrenemiyorsunuz.

-Ben de öğrenmek istiyorum büyük anne, bunun için ne yapmam gerekiyor. Dedi Ahmet umutla.

-Düşün ve üret Ahmetçim, gördüğün sorunlar karşısında sadece şikâyet etmekle yetinmeyip çözüm üret böylece bizler gibi olursun. Çünkü artık bizim gibi düşünebilen insanların sayısı çok az. Bir dizi furyası, beyin yıkama programları ve ezberci öğretiler herkesin gözlerini kapattı. Yıllardır süren uzun kış uykusundan uyanamaz olduk. Bir

zamanlar Köy Enstitüleri vardı, çok büyük umutları vardı ama tıpkı size anlatmaya çalıştığım hikâye gibi yarım kaldı.
Yaşlı kadın sözlerini tamamlarken bir tarihi yeniden yaşamının yorgunluğu yüzünden okunuyordu. Albüm kapağını kapattığı sırada Zeynep'in kulağına fısıldadığı o sözler bir gülümseme olmuştu, büyük annemin ton ton yanaklarında...
-Korkma büyük anne, ben Köy Enstitüleri hikâyesini öğrendim ve sihirli kemanı çalmayı öğrendiğimde de tüm dünyaya öğreteceğim Köy Enstitüsü ezgisini. Korkma hikâyen yarım kalmayacak, ilerde ben Milli Eğitim Bakanı olduğumda tamamlayacağım sizin yarım kalan öykünüzü...

1/12/2008

Gül Kabacaoğlu

Sitem

Kaç kere kırıldı kalp saymadım,
Neden bilmem hala yardan caymadım,
Göz yaşlarım sel oldu bak yolunda,
İnan bir gün senden pişman olmadım.

Artık vakit geldi ben gidiyorum,
Senin için senden vazgeçiyorum.
Bir gün olur ismimi hatırlarsan,
Bir tebessüm et, gönülden diliyorum

Gül KABACAOĞLU
28.07.2020

Gül Kabacaoğlu

Söylenmeyen Aşk

Senin adını söylemiyorum,
Çünkü bir kelimeye sığdıramam seni.
Koca şehirleri devirecek ağırlığın var içimde,
Ama adın...
Bir hece kadar kısa.
Sığmaz.

Ben seni,
Bir insanın ömrü boyunca yalnız bir kez yaşayabileceği
o büyük, o derin, o içini titreten aşkla sevdim.
Sabahın köründe uyandıran,
Gecenin en karanlık yerinde
kalbi birden aydınlatan bir sevgiyle.

Sen bilmezsin...
Bir insan bazen
kendi kalbiyle baş başa kalır,
seninle konuşur gibi olur.
Ben de öyle yaptım işte:
Yüzlerce defa seni anlattım kendime,
hiçbir cümlem yetişmedi sana.

Bazı aşklar vardır,
dünyanın en gürültülü meydanlarında bile
fısıltıyla yaşanır,
çünkü bağıra çağıra söylemeye kıyamaz insan.
Ben seni böyle sevdim işte:
Kırılmasın diye sustum,
kopmasın diye içime gömdüm.

Sen gittin...
Ben gitmeyen bir yanımla kaldım.
Bir yanım kalktı, yoluna uğurladı seni,
diğer yanım
kapının eşiğinde diz çökmüş hâlâ bekliyor.
Biliyorum, gelmeyeceksin.
Ama bazı bekleyişler vardır,
insanın kendine sadakatidir.
Ben seni böyle bekliyorum işte.

Acım yok demem,
yalan olur...
Var.
Hem de Nazım'ın dediği gibi
"kocaman bir taarruz" gibi içimde.
Ama sevdam,
o acının bile boynuna sarılıp
"Ben buradayım" diyecek kadar cesur.

Ve sen bilmeden bil ki;
kalbimde bir güvercin uçuyor her gece,
kanatlarının altında senin gölgen var.

Sen bilmeden bil ki;
bir şehir kadar yorgun,
bir çocuk kadar masum bir aşkla
hala seni seviyorum.

Adını söylemiyorum,
çünkü söylemek küçük düşürür seni.
Ben seni,
adından daha büyük bir yerden seviyorum:
İçimin en derin, en karanlık, en aydınlık
ve en insanca yerinden.

Ve evet...
İmkânsızsın.
Ama Nazım'ın dediği gibi:
"En güzel günlerimiz
henüz yaşamadıklarımız."
Belki seninle değil,
Ama seni severken büyüyen bu kalple bir gün mutlaka.

Gül Kabacaoğlu

Söyleyemiyorum Sana, ama Gitme...

Neden bu kadar zor söylemek,
Diyemiyorum sana gitme diye...
Ardından sevdiğimi fısıldarken
Neden söyleyemiyorum senin yüzüne.

Kırılan gururum mu tutan beni,
Yoksa sen misin bana engel?
Korktuğum ne bilmiyorum,
Tek gerçek var seviyorum...

(03/04/2007)

Gül Kabacaoğlu

Suum Sevmek Anlasana

Korkuyorum gözlerine bakmaktan,
Yine çekecek beni içine biliyorum,
Karanlık bir yol önümde,
G rmesemde yürüyorum.

Niye bu cezayı verdin bana,
Benim kalbim mahk m sana,
Bu esaret hakkım değil,
Suum sevmek anlasana...

(02/10/2006)

G l Kabacaoğlu

Sur

Surlarım var benim...
Aşılmaz diye tabir edilen, güçlü surlarım...
Kimi zaman hırçın dalgaların dövdüğü,
Kimi zaman martıların uçtuğu maviliklere bakan.
İstanbul'un fethi gibi zor aşılması.
Şahi Topu atsalar yıkılırım,
Kalıntıların altında kalır yorgun bedenim...
Oysaki Fatih gibi olmalı insan,
Akılla düşünüp, kalbiyle yol almalı...
Cesaret kılıcını çekmeli,
Yenmeli çekingenliğini.
Dostluk köprüsünden geçmeli,
Bulmalı sevgiden dövülmüş anahtarımı.
Surların kapısına geldiğinde,
Bilmeli...
Kapıların açılıp, açılmayacağını...
Sevgi, saygı, sadakatten örülü duvarların ardında ne var,
Mutluluk mu, huzur mu?
O kadar toz pembe olma dost,
Duvarların ardında öfkem var,
Sevincim var, hüznüm var,
Seni yargılamadan dinleyecek gönlüm var,
Ağladığında başını yaslayabileceğin omzum var,
Saçını başını yolduracak, keçi gibi inadım var,
Güvenebileceğin bir sırdaş var...
Ben varım...
Ama dedim ya dost;
Fatih gibi olmalı insan,
Akılla düşünüp, kalbiyle yol almalı...
Surları aşmak için insanca savaşmalı.

Gül Kabacaoğlu

Şehit Anası

Ağlama ana sil gözünün yaşını,
Ben şehit oldum eğme dik tut başını,
Kardeşlerim veriyor kolunu bacağına,
Ben vereyim ne çıkar, bu gencecik yaşımı.

Bilir misin oğul, candan can yaratmayı,
Ak sütünle emzirip gözyaşına katmayı,
Onunla ağlayıp onunla gülmeyi,
Gerekirse ugruna ömür vermeyi.

Ben anayım oğul dinmez gözyaşım,
Kurşun aldı seni benden dertlidir başım,
Sen ne dersen de kanlıdır taşın,
Canıma can isterim kalmasın ahın.

Ana buymuş alın yazım,
Vatan benim mezar taşım,
İstiklal için savaşım,
Helal et hakkını yiğit anam, can yoldaşım.

Oğul hakkım helal sana,
İste kuluna canım feda,
Lakin ben doymadım sana,
Vatan doysun toprağına,
Vatan sağ olsun şehitlerin kanıyla.

(2000)

Gül Kabacaoğlu

Şehitler İçin

Ağlıyor gözlerim, Türkiyem ağlıyor,
Candan kopan evlatlar yürek dağlıyor,
Başları dik analar her gün yansa da
Acıları yürekte sessiz çağlıyor...

Her gün yiten bu canlar evlatlar bizim,
isyan eder yüreğim lakin dilsizim,
Eğer bu uğurda bir gün gidersek,
isterim vatanım da kalsın bir izim...

(16/10/2007)

Gül Kabacaoğlu

Tarif-i Aşk

Efsunluydu sanki kömür gözlerin,
Ya o geceden siyah saçlar.
Kalbimin ortasına ok misali saplanan
Bakışların mıydı aklımı alan,
Yoksa, bir kaybolup bir görünen hayalin mi.
Aşk...
Yeni doğmuş bir kuş gibi çırpınan kanatlarım yüreğimde,
Hem korkuyorum esaretinden,
Hem de uçmak için atlayacak cesaretim var.
Aşk...
Şemsin etrafında dönen pervaneler misali,
Ateşine çekiliyor bu ten,
Ha yandı, ha yanacak derken
Sana sarılıyor vuslat nedir bilmeden.
Aşk...
Ben ol da gör sevgili,
Öyle derin, öyle sınırsız bir yolculuk ki bu,
Anka kuşu misali doğarsın küllerinden,
Kimi zaman öldürür, kimi zaman güldürür,
Aşkın özü candır,
Cana can katan nefes, sinendeki yardır.

Gül Kabacaoğlu

Toplumsal Dönüşüm akroztij

Tek bir amaç uğrunda çıktık bu yola,
Onurumuz için biz baş koyduk sola.
Patlamaya hazır bir volkan gibiyiz,
Lahzalara sığmayan yiğit gençleriz.
Uzun bir davaya ilk adım atan,
Mustafa Kemal Paşa'nın askerleriyiz.
Sanmasınlar bu yoldan korkar cayarız,
Al kanlara boyanmayı onur sayarız,
Lahit'inde yatanlar rahat uyuyun, çünkü aynı uğurda daha biz varız.

Devrimciyiz hepimiz kardeşlik için,
Özlemimiz var bizim yarınlar için,
Ne yapsalar bizleri ayıramazlar
Ümmetimiz aynı ey dost yaşamak için...
Şahlanıyor bir nesil efeler gibi,
Ümitsizlik bu uğurda boylar en dibi,
Mademki hep beraber çıktık bu yola, ölmek var dönmek yok aslanlar gibi...

Gül Kabacaoğlu
28.04.2008

Gül Kabacaoğlu

Türkiye Zaferi

Ay yıldızın zaferi trübünleri aştı,
Yetmiş milyonun kalbi heyecandan doldu taştı.
Bir gol mü bizlere böyle şen ışık saçtı,
Türkiyem bu mutluluğa uzun süredir açtı...

Kim ne derse desin, vatanım tarih yazdı,
Yenilirsin diyenleri, orda stada kazdı.
Saniyeler geçerken belki ümitler azdı,
zafer bizim olurken ondan öncesi nazdı...

(16.06.2008)

Gül Kabacaoğlu

Türkiyem

Türkiyem benim...vatanım,
Bağrında canlar yatanım.
Sana el sürmeye kalkanın,
Ellerini yakarım.

Nice namerde karşı,
Canla başla savaştık,
Kardeşçe bu ülkede
Biz ne güzel kaynaştık.

Ne kürt dedik ne ermeni,
Ayırmadık ki tenden teni,
Kardeş gibi sevmek varken
Kim getirdi bu halleri.

Bunlar oyun dıştan bize,
Sakın kanma gelme dize,
Biz, biz bize yeter iken
Güzel günler hepimize...

(08/02/2007)

Gül Kabacaoğlu

Uykusuz Kaldığım Gecelerde

Uykusuz kaldığım gecelerde
Döktüğüm gözyaşlarına bakarsan eğer,
kendini göreceksin.
Kanayan yüreğimde açtığın yarayı görürsen eğer,
Kendini bulacaksın.
Karanlık gecelerde ümitsizce sayıklarken dinleseydin beni,
İsmi duyardın dudaklarımda düğümlenen.

Aşkında kayboldum misali
Artık ne ben benim
Ne de her şey eskisi gibi.
Gözyaşlarım ismini oluşturan bir okyanus,
ben de içinde oradan oraya savrulan bir tekne...
Her yanıma perişan,
yorgun ve bitkinim.
Anlatmak istemiyorum ama,
Kalbim acıyor.
Sensiz geçen her saniye
Dalgalarla boğuşuyorum.
Dayanabilir miyim bilmiyorum.
Dindir kalbimdeki fırtınayı
Seni bekliyorum.
Gel...
Gel artık gel ne olur,
Anla olan biteni,
Bir yunus ol okyanusun içinde,
Özgürce yüz mavi enginlerde.
Eğer bir gün kıyıya gelirsen eğer,
Bir kız göreceksin.
İşte o benim...
beni bulabileceğin tek yerdeyim...

Gül Kabacaoğlu

Uzakta Ama Yanında

Yanına gelmek istedim,
En sessiz yerinde durmak,
Hiç konuşmadan acını bölüşmek istedim.
Ama anladım...
Bazı yaralar kalabalık istemez,
Ve bazı insanlar yalnız yas tutar.
Ben seni sesimle değil, susuşumla anladım.
"Buradayım" demedim.
Bil ki,
uzak duruşum eksiklik değil, saygıydı.
Yanında olamayışım vazgeçiş değil, incitmemektir.
Ben bugün yanına gelmedim,
Ama kalbim kapının önünde bekledi.
Adını anmadım,
Ama hissettin mi bilmiyorum,
İçimden sana sessiz bir güç gönderdim.
Bazı sevgiler dokunmaz, rahatsız etmez,
Sadece orada olur.
Ben de öyleyim.
Uzakta...
Ama kalbin kadar yakınında.

Gül Kabacaoğlu

Vakit Özlemek Vakti

Vakit özlemek vakti seni,
Sesine, yüzüne hasret zamanlara düşman yüreğim...
Ne zaman bir ben düşünsem, içimde hep sen,
Ne zaman bir sen düşünsem, kalbinde bir ben...
Hani bir elmanın iki yarısı derler,
İşte öyle yarımım sevdiğim yokken.
Kalabalıklar içinde yapa yalnızım,
Göçmen kuşlar misali uçcam ansızın,
Bir tebessüm kalacak benden geriye,
O anlatır sanırım kalbimi sevgiliye...

(03.09.2010)

Gül Kabacaoğlu

Vatan

Kaldır başını yığidim,
Kanınla suladıgın şu topraklar şimdi çiçek açıyor,
Bağrına yavrum diye kara taş basan analar artık gülüyor,
Kuzeyden güneye, doğudan batıya
Milyonlarca evde, milyonlarca duman tütüyor.
Kazandık yığidim, biz kazandık.
Bak,
Al bayrağımız göklerde dalgalanmaya devam ediyor.
Bir çocuk geliyor uzaklardan,
Elinde kalemi...
Aydınlık yarınlara işaret ediyor
Ve ardında binlercesi...
Sevin yığidim sevin,
Dört köşesi cennet olan vatanın
Her günü senin eserin.

Gül Kabacaoğlu

Vedalar

Ben seni kalbimin en saf yerinde sakladım,
Kimsenin dokunamadığı bir umut gibi.
Geceler boyu seni düşündüm,
adını içimde taşıdım,
Bir gün duyarsın sanarak.

Ben seni severken eksilmedim aslında,
ama yokluğunda büyüyemedim de.
Söyleyemediklerimin ağırlığı,
Her sabah biraz daha çöktü omzuma.

Seni suçlamıyorum, hiç suçlamadım.
Geçmişten gelen tanıdık bir ruhtun,
Kalbime heyecanı öğrettin,
ama kaybetmeyi de çabuk yaşattın.
Ve biliyorum,
Bir insan kalbinde taşıyamadığı sevgiyi
Elinde tutamaz zaten.

Biliyor musun?
Sana kırgınlığım sevgimden hiç büyük olmadı.
Ama içimde durup durup kanayan o sessiz yara,
Artık kendimden bile saklayamadığım bir gerçek:

Ben seni beklerken
Kendimi bekletmişim meğer.

İşte o yüzden gidiyorum şimdi.
Arkama dönmeden, adını içimde eğmeden.
Senin için değil,
Sonunda kendimi unutmamak için.

Ve sen...
Bu dizelere bir gün rastlarsan,
Bir tek şeyi hatırla:

Ben seni kaybetmedim.
Ben kendimi bulmak için
senden vazgeçtim.
Sense seni gerçekten seven bir kadını kaybettin.

Gül Kabacaoğlu

Yalancı

Kalbime doğruları değil, gölgeleri verdin ya sen,
Bir gülüşüne kandım, bir susuşunla yaralandım.
Yalanların sihir gibi esir aldı kalbimi,
Hem seni sevdiğimden, hem kendimden utandım.

Gidişlerin ezberimde, dönüşlerin yarım,
Sözlerin masal gibi, gerçeklerin karanlık bir anım,
Ben senin yüreğine sığmayan o büyük kadın,
Sen benim içimde büyüyen dinmeyen acım.

Kandırdın, yine de adını içimde sakladım,
Aşkımı ateş gibi geceye akıttım,
Her "selam" deyişinde yeniden yanıldım,
Sana değil, sana güvenen halime kızdım.

Şimdi söyle, hangi yalanınla beni tuttun,
Nasıl bir oyunla gönlümü uyuttun,
Kalbimi kırıp giden sen, zalim olsan da,
Ben seni sevmekten vazgeçmedim, sadece sustum.

Gül Kabacaoğlu

Yalanlar Duymak İstemedim Senden

Yalanlar duymak istemedim senden
Ne istedin ki saf sevgimden,
Bir gülüşün yeter derken,
Haçer değdi yar elinden.

Varım yoğum sendin benim,
Heycanımdan titrer tenim,
Yarım için çırpınırken
Bu ettiğin iş mi senin...

(08/02/2007)

Gül Kabacaoğlu

Yangın

Yangın mısın kor yüreklim
Alev alev yakıyorsun.
Yağmurlara inat sanki,
Sönmek nedir bilmiyorsun.

Bir ormanın kuytusunda,
Gizlenmişim bir başıma.
O ateş buldu beni,
Bir anda sevdim seni.

Aşk nedir bilmiyorsun,
Sevgimi görmüyorsun,
Sadece yaktığından
Kül edip kaybediyorsun...

(08/02/2007)

Gül Kabacaoğlu

Yarım Kalan Hikayeler

Yalanlarının soğuşu hala yüreğimde.
Sanki, bitmeyen bir şarkının en acı notasına takılan
Yarım bir cümle gibi kaldım,.
Özlüyorum...
Ama lal oldu dilim, gururumdan değil sadece,
Korktum...
Bir daha kırılacağım kapıları haram kıldım kalbime.
Belki de en acı hikâye,
Ümit etmeyi bile yasaklayan aşktır.
Ben de öyle kaldım,
Yaralandığımla,
Kandırıldığımla,
Yüreğime çöken sessiz acımla...
Biliyorum, bu hikâye çoktan bitti,
Sen başka kollarda,
Ben kalbime sadık.
Ve şimdi öğrendim,
Bazı aşklar yaşanmaz,
Sadece yarası taşınır.
Ben susarak büyüdüm,
Acımı gurura sardım.
Yarım kalan ben değilim artık,
Yarım bırakan sensin.
Merak etme, ben yokluğunda,
Yarım kalmayı da öğrendim.

Gül Kabacaoğlu

Yarım

Bir hikayem var dalgın gözlerimin ardında.
Bir hikaye ki, anlatılmaz satırlarda.
Yaram yarımdır, yarım yaramdır...
O yar ki, hem öldüren, hem yaralarım sarandır.

Gün gelir asi yel olur, ordan oraya savurur
Öfkesi volkan gibi, yedi düveli kavurur.
Kim bilir yüreğini hangi duygular yoğurur,
Durul ey sevdiceğim, öfke nefret doğurur.

Bir gamzeli gülüş ki, yüreğime nam salar,
Tırnağını değişmem, dünyaları alsalar.
Öyle bir yar sevdim ki, cihanda yok bir eşi,
Kimseye anlatamam içimdeki ateşi.

O yar ki, garip kalbimde, yardan öte bir candır,
Bilmez ki, benim için, her gün yeni heyecandır.
Gün ola devran döne, yürek ondan geçerse,
Bilsin ki, o an benim, göğe uçtuğum andır...

(04.10.2008)

Gül Kabacaoğlu

Yeniden Doğdum

Bugün yeniden doğdum sanki...
Kendimi aldım karşıma,
Artık eski ben değilim.
Yaralarımдан utanan değil,
Onlardan güç alan bir kadınıм şimdi.

Kendi göğsümde büyüttüğüm acıları
Usluca bırakıyorum geride.
Kalbimin kapısını,
Kıranlara değil,
Hak edenlere aralayacağım bundan sonra.

Gülümsedim aynaya...
Çünkü orada gördüğüm kadın,
Ayakta kalmayı değil,
Işımayı öğrenmiş.
Kendi yolunu kendi ışığıyla aydınlatan
O güçlü, o zarif halimi yeniden gördüm bugün.

Yeni bir hayat kuruyorum kendime.
Ne acelem var ne korkum...
Adımlarımın sesine,
İçimde yükselen umuda inanıyorum.
Çünkü biliyorum:
Mutluluk bazen gelmez,
Bazen sen yaratırsın onu.

Artık içim daha ferah,
Düşlerim daha yüksek,
Kalbim daha cesur.
Ve ben,
Hem yaralarını taşıyan
Hem de geleceğini kendisi yazan
Güçlü bir kadınıм.

Bugün söz verdim kendime:
Küllerimden değil,
Gücümden doğuyorum.
Ve ne olursa olsun,
Bu kez kendimi seçiyorum.

Gül Kabacaoğlu

Yeniden Tanışalım

Sana verdiğim değere yakışır şekilde
Davranmayı öğrendiğinde gel,
Yeniden tanışalım.
Ben artık eskisi gibi kör değilim,
Her sözün ağırlığını kalbimde tartıyorum.

Bir daha kimseye kendimi eksik hissettirmem,
Ben bütünümlü, ben tamamım, sen olmadan da varım.
Gölge gibi değil, omuz omuza durmak isterim,
Hakkımı bilenle, yüreğini adam gibi taşıyanla.

Ben kırıldım, evet...
Ama kırıldığı yerden güçlenen kadın oldum.
Eskisi gibi boyun eğmem artık,
Yaklaşanının niyetine bakarım.

Eğer bir gün kalbin olgunlaşırsa,
Sözün vakar, bakışın güven olursa,
O zaman kapım çalınır belki;
Çalınır ama emin ol, eskisi kadar kolay açılmam.

Ben sevgimi saklamayı değil,
Hak edene sunmayı öğrendim artık.
Sevda dediğin, geçerken değil,
Yanında durup emek vererek yaşanırmış meğer.

Gelişin geç olmayacaksa,
Yüreğin bu kez yarım değil, tam gelecekse...
Bir adım da ben atarım belki,
Ama önce sen gel;
Gel ve göster, büyümüş bir kalbin neler söyleyebileceğini.

O güne kadar,
İçimdeki sükûnete sarılıyorum.
Sana değil, kendime sadık kalıyorum.

Ve bil ki...
Ben bekleyen değilim,
Ben seçenim artık.
Kimsenin gölgesine sığınmam,
Kendi ışığım var benim;
Kendi yolumu aydınlatacak kadar güçlü.

Sen ise hâlâ kararsızlığın dar sokaklarında dolanıyorsan,
Benim geniş ufkuma yetişemezsin.
Sevgi cesaret ister;
Yarım sözle, yarım kalple gelene kapım kapalıdır.

Ama bir gün gerçekten adam olur da,
Yaralarını dürüstlikle sarar,
Korkularını erkekçe geride bırakır,
Dilinde oyunla değil, yüreğinde doğrulukla gelirsan...

İşte o zaman,
Biz yeniden tanışırız.
Bu kez kalplerimiz telaşsız,
Sözlerimiz sağlam,
Yollarımız aynı olur.

O güne kadar,
Ben kendimle barışın en güzel hâlinde kalacağım.
Sen de öğren...
Kıymet bilmenin, emek vermenin,
Ve bir kadına gerçekten değer vermenin ne demek olduğunu.

Ve şimdi...
Son sözüm budur:

Bir gün gerçekten adam olur,
Kalbinin korkularını susturur,
Sözün doğruluğu yüreğinde yer bulur,
Sevgin seni değil, bizi taşır bir hâle gelirse...
İşte ancak o zaman gel.
Gel ki yeniden tanışalım,
Ve bu kez yarım bırakmadığın bir aşka başlayalım.

Gül Kabacaoğlu

Zamansız

Zamansız bir sevda bu
Tıpkı zamansız esen rüzgarlar gibi,
Ne sen benim farkımdasın,
Ne ben senin...
Kimi zaman kasıp kavuran bir yangın,
Kimi zaman kalbime saplanan bir mızraksın.
Ama ondan da öte
Ruhumu adadığım,
Sevdiğim, gözyaşımsın...
Bir gün gelir gözlerime bakarsan eğer
Orda bir bahçe göreceksin
Ve içinde yeşeren tek bir gül,
İşte o sensin, onu yaşatan da...
Anlarsan sevgimin büyüklüğünü,
Karşılık vermesen de yaşar,
Ama bilmezsen kıymetini,
Ellerinin arasından kayar ve solar.
Tıpkı zaman gibi,
Ne sen tutabilirsin
Ne de bir başka el...

Gül Kabacaoğlu